

סופרת רבי המכר #1 של ה - New York Times

אל קנדי

אל קנדי

ליי אפּה

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: גלי אבני

אל קנדי
שיר אהבה

Elle Kennedy
LOVE SONG

Copyright © 2026 by Elle Kennedy Inc.
the moral rights of the author have been asserted
Cover and internal design © 2026 by Sourcebooks
Cover design by Hannah DiPietro/Sourcebooks
Cover art © Katie Smith
Hebrew Language Copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: יערה ניר
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות ליציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

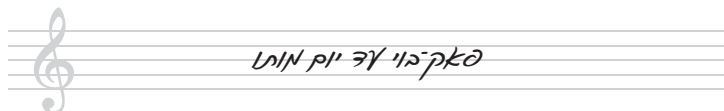
Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7865-26-2 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

אזהרת תוכן: הספר הזה מכיל חומר רגיש, כולל דיונים על אובדן
היריון. אנא שקלו זאת לפני הקריאה.

פיראוס בלייק

לפני שנתיים

וויאט גרהם נועץ בי מבטים.
נדרשו לי ולמוח שלי כמה סיכובים ותהפוכות עד שהגענו למסקנה הזאת.

בהתחלה היינו משוכנעים שהוא בוהה בציור השמן שתלוי מעל ראשי, הציור המוזר הזה שמתאר את אבא שלו משחק הוקי על זירה עשויה מלבה רותחת. ג'יג', אחותו התאומה של וויאט, אמרה שזאת הייתה מתנה מהשכנה המבוגרת והאקסצנטרית שלהם, ולאבא שלהם היה נורא לא נעים אז הוא תלה אותו.

המסקנה המתבקשת הבאה הייתה שבטח יש לי משהו תקוע בשיניים (אין, בדקתי), שיש לי שוקולד מרוח על כל הפנים מהקינוח (אין לי, גם את זה בדקתי), או פצעון ענק שצץ לו פתאום אחרי שהתאפרתי לפני ארוחת הערב (אין פצעונים, רק נמשים מעצבנים). עד שלבסוף התקבלה המסקנה הבלתי נמנעת שהגבר הכי סקסי שאי פעם הילך על פני כדור הארץ אכן מסתכל עליי.

מה שמעלה את השאלה – למה?

בהתחשב בכך שוויאט רואה בקשר רומנטי בינינו כרעיון מגוחך באופן טרגי, אני באמת ובתמים לא מבינה למה העיניים שלו עוקבות אחרי כל תנועה שלי הערב.

כמו בכל שנה מאז נולדתי, אנחנו מבלים את ערב חג המולד אצל משפחת גרהם, בביתם היפהפה שבפרברי בוסטון. זאת מסורת. אבא שלי ואבא של התאומים הם החברים הכי טובים מאז ימי הקולג'

ומאוד קשורים זה לזה, כך שהמשפחות שלנו מבלות את רוב החגים ביחד.

חדר המשחקים מריח כמו עוגיות הקינמון והזנגביל שאימא של ג'יג'י אפתה כל היום, הוא מואר רק על ידי המנורה שמעל שולחן הביליארד, אותו שולחן שסביבו חגים כרגע ג'יג'י ולוק ריידר. וויאט נשען על הקיר, מחזיק בקבוק בירה בידו. כשהוא מגחך מההקנטות שג'יג'י משגרת לכיוון בעלה, רעד קל עובר בגב שלי. אפילו הצחוק שלו מפיץ אנרגיה מסוכנת. וויאט גרהם תמיד היה מסוכן לדופק שלי.

אם לא הייתי עדיין קצת מסוחררת מהיין האדום שאבא שלי בהיסח הדעת אפשר לי לשתות, כנראה שלא הייתי לוטשת עיניים ובוהה בבחור הזה באופן גלוי כל כך. אבל בלתי אפשרי לא לבהות בעיניים הירוקות המצועעות האלה ובתווי הפנים המסותתים להפליא, וברמז הקל של זיפים על הלסת החזקה. החולצה שלו מעט פתוחה, חושפת תחתיה גופייה לבנה צמודה שמדגישה את החזה הרחב שלו, וכשהוא מעביר את ידו בשערו החום והקצת פרוע, טבעת הכסף שעל האמה שלו מנצנצת באור. הוא עונד כמה טבעות, כולל טבעת אחת שחורה ומסיבית שנראית קצת כמו טבעת נישואין. מצחיק, כי וויאט לעולם לא יתחתן.

פאק'בו' עד יום מותו, כמו שג'יג'י תמיד אומרת.
 "אם כבר מדברים על לשחק אותה קשה להשגה," קוראת ג'יג'י, ומסתכלת אליי.

אני מתנערת ממחשבותיי, בלי שום מושג על מה הם דיברו ואיך זה קשור אליי.
 "מה?" אני שואלת.

"דיאנה סיפרה לי שאייזק הציע לך שתהיו בלעדיים, ואת אמרת לו שאת..." היא נושפת בבזז ומסמנת מירכאות באוויר. "תשקלי את זה." ריידר צוחק בשקט בעוד וויאט לוגם מהבירה שלו ומתבונן בנו.
 "כן." אני מושכת בכתפיי. "אני עדיין לא יודעת איך אני מרגישה לגבי זה."

"אתם יוצאים כבר חודשיים," היא מזכירה לי, עיניה האפורות

מנצנצות. "נראה לי שבשלב הזה היית צריכה כבר לדעת אם את מחבבת את הבחור."

היא לא טועה. בשלב הזה הייתי צריכה כבר לדעת. וזה לא שאני לא מחבבת

את אייזק. הוא מחזר אחריי במרץ כל הסמסטר. או – כמו שאבא שלי אומר – 'מפציץ אותי באהבה'. אייזק בהחלט הולך על זה בכל הכוח, אבל אני לא חושבת שהוא 'דגל אדום מהלך' כמו שאבא שלי אומר.

הבעיה היא שאני לא בטוחה שאני יכולה לדמיין אותנו לטווח ארוך. אייזק הוא טיפוס מוחצן וחברותי, שטותניק וכזה שמחפש תשומת לב. אני סרקסטית, הרבה יותר רגועה, ולא מחפשת את אור הזרקורים. לי מתאים להעביר יום שלם בהאזנה לפודקאסט או בקריאת ספר; הוא ערוך לחיפוש מתמיד אחר ריגושים. שלא לדבר על זה שהוא עובר ל-NFL ליגת הפוטבול האמריקאית ברגע שהוא מסיים את הלימודים באוניברסיטת בראייר. אני יודעת כמה סגנון החיים ב-NFL יכול להיות נוצץ. הכסף, הנשים, תשומת הלב. זאת לא אני.

ובכל זאת, הביטוי הפכים נמשכים לא צץ משום מקום. אולי זאת קלישאה, יכול להיות, אבל הוכח סטטיסטית שהפכים אכן נמשכים. לפעמים הם משלימים זה את זה. בפעמים אחרות, מערכות היחסים האלה מתפוצצות בפיצוץ מרהיב.

אני עדיין לא יודעת לאיזה סוג של הפכים אייזק ואני שייכים. "לוקח לך הרבה יותר מדי זמן לענות", ג'יג'י מודיעה לי ומחייכת. "הבחור מסכן."

"זה שחקן הפוטבול?" ריידר שואל כשהוא מתכופף מעל השולחן כדי לכוון את המכה שלו.

"כן", ג'יג'י עונה במקומי. "אייזק גרנט. הוא היה הזיין הרשמי של הקמפוס לפני שבלייקי שלנו הורידה אותו על הברכיים." היא היחידה שאני נותנת לה לקרוא לי בלייקי. כל אחד אחר היה נרצח מזמן. "זאת באמת ההשפעה שיש לי על גברים", אני אומרת, יותר בצחוק מאשר ברצינות.

אבל אני לא מפספסת את הדרך שבה מבטו של וויאט שוב נוחת

עליי. בכל פעם שאני מסתכלת לכיוון שלו, המבט שלו כבר מחכה לי שם.

למה הוא נועץ מבטים? המוח שלי ואני בוחנים שוב את האפשרות שתקוע לי אולי ברוקולי בין השיניים. אלא שזה מרמז שיש לו קינק לברוקולי, כי הדרך שבה הוא מסתכל עליי משדרת דלוק־חם־לוהט, לא נגעל. מה שלגמרי בלתי נתפס בעיניי, בהתחשב כמה שקרה בערב השנה החדשה לפני שנתיים.

לפתע מבזיק בראשי זיכרון מאותו לילה נורא. הסיוט המאוד ממשי שחוויתי, בת שש־עשרה רועדת עם פנים סמוקות כעגבנייה, שיכורה מכוס שמפניה אחת, אומרת לוויאט שיש לי קראש עליו.

...

הוא צחק.

התוודיתי בפני הבחור שיש לי קראש עליו, והוא צחק. נכון, זה לא היה צחוק בסגנון היי, כולם, תראו את בלייק לוגן, תצחקו עליה, היא כל כך פתטית. לא הייתה שום אכזריות בקול שלו. זה היה צחוק נכון, יותר מכל דבר אחר, אבל זה היה כמו דקירת סכין חדה ולוהטת בלב שלי.

וכדי להוסיף חטא על פשע, הוא פרע את שערי כשהוא קם מהספה. הוא פרע.

את השיער שלי.

ואז? הדקירה האחרונה בלב המדמם והמרוסק שלי המפורק לרסיסים?

"כדאי שתתגברי על זה, ילדה", הוא אמר.

ילדה.

חלק ממני מת מרוב מבוכה באותו הלילה. מעולם לא העליתי את זה שוב. גם וויאט לא.

ועכשיו אנחנו כאן. אני בת שמונה־עשרה, בהחלט כבר לא ילדה. ואני בהחלט לא מדמיינת את הלהט במבט שלו.

אני לוגמת במהירות מהיין שלי ומסתכלת על ג'יג'י וריידר מסיימים את קרבות הביליארד שלהם. וויאט לא אומר לי מילה. הוא רק מקניט את ריידר במשך רוב המשחק.

"כדור שמונה, לכיס הפינתי, "אומר ריידר.

"שאפתני מצידך, ג'יס. "מעיר וויאט.

"מלא ביטחון, "משיב ריידר, ואז מבצע את המכה בצורה מושלמת.
הוא מרים את ראשו אל וויאט בחיוך מתגרה. "יש לך עוד משהו
להוסיף, ג'יס?"

"ג'יס?" אני מהדהדת אחריו בתייה, והראש של וויאט סוף-סוף
פונה לעברי.

ג'יג'י עונה בשביל הבנים. "ג'יס כמו ג'יס'. זה הכינוי שלהם זה
לזה. הם חושבים שהם חמודים."

ריידר מסדר את הכדורים, ואנחנו משחקים משחק נוסף, הפעם
הבנות נגד הבנים. אני מפספסת כמעט כל מכה, כי מתברר שקשה
לשחק בליארד כשמוזיקאי גבוה, סקסי ואינטנסיבי ממוקד כך באופן
חריג.

כמה שעות לאחר מכן, הבית שקט לחלוטין. כולם ישנים חוץ
ממני. אני שוכבת במיטה בחדר האורחים, והמחשבות שלי חסרות
מנוחה, נודדות חזרה אל וויאט ואל אייזק ואל גברים באופן כללי. בכל
פעם שאני עוצמת את העיניים, עולות מולי העיניים הירוקות מלאות
העומק של וויאט, עוקבות אחריי כאילו אני האדם היחיד בבית.
בסופו של דבר, אני מוותרת על השינה ויורדת למטבח, בלי לטרוח
להיראות ייצוגית. אני יחפה, בתחתונים ובסוודר אוברסייז שבקושי
מכסה את הירכיים שלי.

אני בדיוק מסיימת למזוג כוס מים מהמקרר כשאני שומעת את
הקול שלו.

"לא מצליחה לישון?"

אני קופצת וכמעט מפילה את הכוס. המים גולשים על האצבעות
שלי. "אלוהים. הבהלת אותי."

אני מסתובבת ורואה אותו עומד בצללים, נשען על משקוף הדלת.
בקבוק בירה תלוי בין אצבעותיו, ושערו פרוע עוד יותר ממה שהיה
לפני שעתיים. אין ספק שהאלכוהול משפיע עליו, והמבט שלו מעורפל
למדי. הוא נראה... מסוכן. עייף, שיכור ויפהפה.
"סליחה," הוא אומר, ולוגם מהבירה.

"גם אתה לא מצליח לישון?" אני לוגמת מהמים שלי, מתבוננת בו.
 "גם המחשבות שלך מתרוצצות?"
 וויאט מושך בכתפיו. "אני אף פעם לא ישן."
 "ערפד?"
 "ברור."
 הוא נכנס אל המטבח בחיוך קל, פניו מוארות רק על ידי פס
 התאורה שמתחת לארונות. ואז הוא מטה את ראשו לאחור ולוגם עוד
 מהבירה.
 "שותים לבד, הא?" אני מנסה להישמע רגועה למרות הדופק
 שהולם באוזניי.
 "רק משקה לפני השינה." הוא גומע עוד לגימה, המבט שלו
 מרפרף על הרגליים שלי ועולה חזרה מעלה, כל כך בוטה שהוא מעלה
 בעקבותיו גל חום עד הצוואר שלי.
 אני מניחה את כוס המים שלי על השיש, נחושה שלא להראות לו
 שאני מסמיקה.
 "למה המחשבות שלך מתרוצצות?" הוא שואל.
 "אני לא יודעת." אני משקרת.
 "את חושבת על הבחור הזה? שחקן הפוטבול שביקש ממך להיות
 החברה שלו?"
 אני מהססת. "כן."
 הוא מתקרב, נשען בירכו על השיש. "את לא רוצה להגיד לו כן."
 "אני... הוא ממש בעניין שלי. והוא מתוק."
 "מתוק," וויאט חוזר אחריי, כאילו המילה משעממת אותו. "זאת
 לא תשובה."
 אני מודעת לחלוטין כמה קרוב הוא עומד. לכך שקולו נמוך
 יותר, בדיוק במידה שגורמת לי להרגיש כאילו הוא מחליק לי מתחת
 לעור.
 "אני לא יודעת אם אני רוצה מערכת יחסים עם אייזק," אני מתוודה.
 "הוא לא... אני לא יודעת... רציני, אולי. הכול איתו די שטחי."
 שפתיו של וויאט מתעקלות מעלה בחיוך זדוני ומרגיז. "איך
 הסקס?"

הלחיים שלי בווערות. "זה... אנחנו לא..." אני נבוכה. אוף. אני אף פעם לא נבוכה. אני שונאת שוויאט גרהם מעלה אצלי את הצד הזה. "עוד לא שכבנו. אבל עשינו דברים אחרים."

"אוקיי. ואיך הדברים האחרים?" הוא צוחק פתאום. "את יודעת מה? אל תטרחי לענות. אם היית מרוצה משחקן הפוטבול, לא היית מזיינת אותי עם העיניים כל הערב."

הפה שלי נפער. "סליחה?"

"למה?" הוא מחייך, שותה עוד לגימה. "אני טועה?"

"אני לא עשיתי את זה."

"כן. את כן." הוא מלקק טיפת בירה משפתו התחתונה, מפנה אליי את המבט הלוחט הזה. לאט ובאופן מכוון.

אני שונאת איך שהלב שלי מאיץ רק מפני שהוא מסתכל עליי ככה. "אתה זה שהסתכל עליי כל הערב." אני מרימה את הסנטר בהתרסה. "למה?"

הוא משתתק. אני מניחה שהוא לא מתכוון לענות או שיזרוק איזו תגובה בביטול, אבל הוא מפתיע אותי כשהוא עונה, "אני לא יודע."

הלב שלי מחסיר פעימה.

"אבל נראה שאני לא מצליח להפסיק," הוא מסיים, וקולו צונח בעוד אוקטבה.

הוא מתקדם לעברי, מותנו נצמד לדלפק השיש ככל שהוא הולך ומתקרב.

אני בולעת רוק, רק כדי לגלות שהגרון שלי הוא מדבר צחич.

"בלייק," הוא ממלמל.

"הממ?" אני מרימה אליו את פניי, הדופק שלי משתולל.

מבטו יורד אל שפתיי. המתח בינינו מוחשי. אני יכולה כמעט להריח אותו. איך זה קורה? ממתי וויאט גרהם מסתכל עליי כאילו הוא רוצה לנשק אותי?

וממתי הוא מושיט יד ומלטף את הלחי שלי?

ומרכין את הראש שלו?

...

ללא אזהרה, שפתיו מרפרפות על צווארי.

זה ליטוף קל כנוצה, לחישה של מגע, אבל אני בקושי מצליחה לנשום. אני לא רוצה להשמיע קול או להזיז שריר מחשש שהוא יפסיק. ידו מחליקה מעלה, אצבעות ארוכות מלטפות את המותן שלי דרך הסוודר. בעודי עומדת שם קפואה מתשוקה, הוא מנשק את דרכו עד לאוזן שלי, מותיר אחריו שובל של צמרמורת בכל מקום שפיו נוגע. נשימתו החמה על תנוך האוזן שלי, כשהשם שלי שוב חולף על שפתיו.

"בלייק..."

אני מכריחה את עצמי לדבר, גם אם זה ישבור את הקסם. "מה אתה עושה?"

"אין לי פאקינג מושג," הוא ממלמל כנגד הלחי שלי. "את רוצה שאפסיק?"

"לא," אני לוחשת.

הזיפים על הסנטר שלו מדגדים את הלסת שלי, ואני מטה אליו את הפנים, נואשת לנשיקה אמיתית, אבל הוא מסרב לי. במקום זאת, השפתיים הרעבות שלו מוצאות שוב את הצוואר שלי, ואני שואפת בחדות כשהוא מרים אותי פתאום על השיש. הישבן שלי מתנגש בדלפק, ואז אני נעולה בין שתי זרועותיו, שרירי הזרוע שלו מתוחים כשהוא רוכן מעליי.

לאט... לאט עד כדי כאב... הוא מתחיל להנמיך אותי לאחור. ידיי נכרכות באופן אינסטינקטיבי סביב צווארו, וחום ניצת בעיניו כשאני נועצת את הציפורניים שלי בעורו.

הוא מריח כל כך טוב. אני לא יודעת מה זה הריח הזה, אבל אני נואשת לשאוף אותו פנימה. משהו קצת חריף, קצת מעושן, וגברי לחלוטין. שפתיו נמצאות במרחק סנטימטרים ספורים בלבד ממני. אלוהים, אני רוצה לנשק אותו יותר ממה שאני רוצה להמשיך לנשום. "זה..." הוא טומן את פניו שוב בשקע צווארי. "זה רעיון כל כך רע."

הוא צודק. אנחנו על השיש במטבח בבית של ההורים שלו. מישהו עלול לרדת למטה בכל רגע ולתפוס אותנו.

אבל לא הייתי מסוגלת להפסיק את זה גם אם הייתי מנסה.

לשונו מטפסת במעלה צווארי במקביל לכך שהוא מפשק את ירכיי ונעמד ביניהן. הוא נצמד אליי, ואני גונחת למגע הזקפה הארוכה והעבה שלו שנמתחת בתוך הג'ינס שלו.

"זה עושה לך את זה?" הקול שלו מתגרה באוזני, וידיו אוחזות במותניי, גוררות לאט את פלג גופי התחתון לעברו. "הממ-מם," זה כל מה שאני מצליחה להגיד.

"את רטובה בשבילי?" בנשימה כבדה, וויאט מגלגל את ירכיו ומתחכך בליבה הפועמת שלי.

אני המומה מהמהירות שבה העונג נבנה בתוכי. זה כל כך טבעי לכרוך את רגליי סביבו ולפגוש את תנועות הירכיים שלו בנענועי אגן משלי. וכן, אני רטובה בשבילו. אני נוטפת. נואשת לקרוע מעליי את התחתונים, לפשוט ממנו את הג'ינס שלו, ולמשוך אותו לתוך גופי. כשאני תופסת את הרוכסן שלו, הוא מתחכך חזק יותר, ואני מוסחת לרגע על ידי גל העונג שמסתער על הדגדגן שלי.

פאק, אני כמעט גומרת.

אני מהדקת את רגליי סביבו, משתוקקת להגיע למגע עמוק יותר, להקלה, לכל דבר שיקל על הכאב הפועם בין רגליי. כשהזקפה העבה שלו מחליקה שוב על הדגדגן שלי, אנחה נואשת נפלטת מגרוני, חזקה מספיק כדי להעיר אדם אחד או שישה.

וכדי לשבור את הכישוף.

הוא מרים את ראשו בפתאומיות, ועכשיו הוא מביט בי מלמעלה, המבט בעיניו פראי ומטושטש. כאילו הרגע הבין מה הוא עושה, והוא נרתע לאחור.

אני מתאבלת מייד על אובדן חום הגוף שלו, בעוד רסיסי האורגזמה הקרבה מתפוגגים כמו ענן אדים.

"אלוהים," הוא ממלמל. "לכי לישון, בלייק. בבקשה."

שפתיי עדיין מעקצצות, משתוקקות לאותה נשיקה שכמעט התרחשה.

הגוף שלי ממשיך לרעוד מהאופן בו החזה שלו הצמיד אותי לשיש ומהזין הקשה שלו שנלחץ אליי.

אני בוהה בו, הלב שלי הולם כל כך חזק שזה כואב. "אני לא רוצה ללכת לישון."
 עפעפיו של וויאט נסגרו לשנייה, ואז נפתחו במצמוץ כשהוא העביר יד בשערו... "אז אני אלק."
 אכזבה מציפה אותי כשאני רואה אותו נעלם במעלה המדרגות.
 הוא לא מסתכל לאחור. אפילו לא פעם אחת.

אני לא עוצמת עין. אני נסערת מדי. מגורה מדי. כועסת מדי. מבולבלת מדי.
 הכול יותר מדי.

אני לא מסוג הבחורות שאוהבות דרמות. אם הייתי כזאת, כבר הייתי מסכימה להיות החברה של אייזק; הוא הכי מלודרמטי ומוגזם שיש. אני, לעומת זאת, הקפדתי תמיד להיות נטולת דרמות ככל האפשר, וזאת הסיבה שההתנהגות הבלתי יציבה והבלתי צפויה של וויאט אתמול בלילה כל כך מעצבנת אותי.

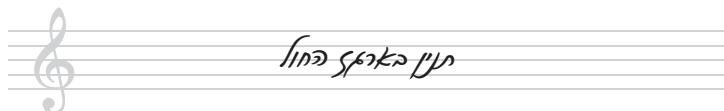
למה לעזאזל הוא היה צריך לשחק לי ככה בראש?
 אף שאני ערה כבר מעלות השחר, אני מכריחה את עצמי להישאר במיטה עד שעה פחות מגונה, ובסופו של דבר יורדת למטה בסביבות 6:45. כולם עדיין ישנים. אני לא שומעת אף רחש. אף פסיעה חרישית. לכן אני קופצת בבהלה כשאני נכנסת למטבח ומגלה את וויאט שותה קפה ליד השיש.

אותו שיש עליו הוא התחכך בי בלילה עד אובדן חושים.
 "בוקר טוב," הוא אומר.
 הטון שלו... רגיל. בלי מבוכה. בלי שמץ של מתח.
 "בוקר טוב," אני עונה.
 "הקפה טרי מעכשיו." וויאט מהנהן לעבר השיש.
 אני מסתירה את המבט הזועף שלי בעודי מסתובבת למכונית הקפה. "ישנת בכלל?" "לא ממש." הוא מתבונן בי, לוגם מהקפה שלו ברוגע כאילו לא הצית אותי באש לפני שש שעות בלבד.

שתיקה משתררת במטבח. אני מוציאה ספל מהארון. וויאט לא
 אומר כלום בזמן שאני מוזגת, ואני בוחנת אותו מעבר לשולי הספל.
 השניות חולפות. השתיקה נגררת.
 לבסוף, אני לא יכולה לסבול את זה יותר.
 "אנחנו לא הולכים לדבר על מה שקרה אתמול בלילה?"
 קמט מופיע במצחו. "למה את מתכוונת?"
 אני בוהה בו. "אתה לא זוכר מה קרה?"
 וויאט מביט בי במבט ריק שגורם לבטני להתכווץ. "הייתי די
 מחוק", הוא מודה, מגרד את עורפו. "עשיתי משהו טיפשי?"
 אני מחפשת על פניו ולו זיק של זיכרון, אבל כל מה שאני רואה
 זאת סקרנות ריקה. "אתה לא זוכר כלום?"
 "לא. הייתי גמור." הוא בוחן את הבעת הפנים שלי. "שיט. הייתי
 אידיוט? מה אמרתי?"
 הגוש בחזה שלי מתהדק. הוא באמת לא זוכר.
 "לא", אני אומרת, ומאלצת את עצמי למשוך בכתפיי. "לא היית
 אידיוט. רק כמה הערות על אייזק ועל מערכת היחסים שלנו."
 הוא מחייך קלות. "סליחה. כנראה רק דאגתי לך."
 ואז, באותה תנועה מרגיזה של אח גדול, כמו שעשה לפני שנתיים,
 הוא שולח יד ופורע את שערי.
 "אל תקשיבי לי, ילדה. אני לא מבין כלום באהבה." וויאט מושך
 בכתפיו. "את צריכה לתת לשחקן הפוטבול שלך הזדמנות. נראה
 שהוא באמת מחבב אותך."
 הלחיים שלי בוערות. אני לא יודעת אם אני אמורה להיות נבוכה
 או זועמת. "כן. בטח. תודה, וויאט. אולי באמת אעשה את זה."

סיק 1

בלייק

בהווה

נמלי תעופה הומצאו על ידי השטן כדי לבחון את קצה גבול הסיבולת האנושית.

באמת, אני לא יכולה לחשוב על חוויה יותר נטולת אנושיות. אפילו לא משנה אם אתם נוחתים או ממריאים – אין ברירה אלא לחכות בתורים כמו עדרי בהמות, להידחס למכלאות המתנה שמתחפשות לשערי יציאה ולהיאלץ להתחנן על שאריות של מקומות ישיבה ומים שלא עולים עשרים ושישה דולר.

כל זה כדי לומר שאני מוכנה כבר לרצוח מישוהו כשקול סטטי במערכת הכריזה מודיע שלאחר עיכוב מצער של ארבעים ושתים דקות, סוף־סוף פורקים את המזוודות שלנו מהמטוס. אז תהיו בבקשה סבליניים, חברים. המסוע יפלוט את המזוודות בכל רגע. אנחנו מבטיחים.

זה רשמי. אני גרה מעכשיו בשדה התעופה לוגן. לא אעזוב לעולם. כשהייתי ילדה, אבא שלי סיפר לי ששדה התעופה הזה נקרא על שמו. גרוע מכך, הוא המשיך עם השקר הזה כל כך הרבה זמן, עד שהשתמשתי במידע השגוי הזה כ"עובדה משעשעת" עליי במהלך מצגת בכיתה ה'. "שדה התעופה לוגן נקרא על שם אבא שלי, שחקן ההוקי המפורסם", התרברבתי בכיתה, ואז המורה נזפה בי, "זה לא נכון. אנחנו לא משקרים בכיתה הזאת, בלייק", וחזרתי הביתה בוכה. אם כבר מדברים על אבא שלי, הוא מתקשר בזמן שאני מחכה ליד מסוע המזוודות עם שאר העדר.

"הי, אבא." אני סורקת את המסוע, שסוף־סוף פולט את המזוודות הראשונות. טסתי במחלקת עסקים, אז המזוודה שלי אמורה לצאת ראשונה. בתיאוריה. שדה התעופה הזה כבר דפק אותי פעם אחת הלילה.

"הי, חמורה שלי. את עדיין בשדה התעופה?"
 "כן." כבר שלחתי לו הודעה ברגע שנחתנו, אבל ידעתי שזה לא יספיק כדי להרגיע אותו. הוא צריך לשמוע את הקול שלי, אחרת הוא יניח שהמטוס התרסק באוקיינוס האטלנטי והודעת ה"נחתנו!" שלי הייתה הודעת טקסט מתוזמנת מראש או תקלה ברשת הסלולרית.
 כבר ציינתי שאבא שלי קצת יותר מדי, איך לומר, מגונן? "הלוואי שהיית נותנת לי לאסוף אותך." אבא רוטן.

"המכונית שלי כאן בשדה. בחניון לטווח ארוך, זוכר?"
 גבר צועד קדימה ורוחף אותי בחוזה מנסה לאתר את המזוודה שלו. אני נועצת מבט זועם בגבו כי הוא בגובה של איזה שני מטר וחצי, ועכשיו אני לא יכולה לראות את המסוע בכלל.

"את רוצה לבוא לארוחת ערב מחר?"
 "אולי," אני אומרת בהיסח הדעת. "אראה מה איזק חושב."
 יש שתיקה.

תמיד יש שתיקה.
 זה מה שקורה כשאבא שלך לא סובל את החבר שלך.
 "כלומר, אם הוא עסוק, את עדיין יכולה לבוא," אומר אבא בקול מלא תקווה.

"אל תישמע נלהב כל כך מהאפשרות שאבוא לבד."
 "תראי, ילדה, זה לא שאני לא אוהב אותך..."
 "אתה שונא אותך," אני קוטעת אותו.
 "אני לא שונא אותך. אני פשוט לא מחבב אותך."
 אני מתאפקת שלא לצחוק ועוקפת את הענק שעומד לפניי. אני עוקבת אחר המזוודות והתיקים שמגיחים מהמסוע, וקולטת סוף־סוף משהו אדום. אני תמיד קושרת גומיית שיער צבעונית סביב ידיה המזוודה השחורה שלי.

"אבא, אני רואה את המזוודה שלי. אני מנתקת עכשיו."

אני מנתקת לפני שהוא מספיק להתווכח, מפלסת את דרכי בין הנוסעים הממתינים. אני אולי קטנה, אבל הזוגיות עם שחקן פוטבול לימדה אותי כמה דברים. אני אפילו לא מתנצלת בפני הבחור שפולט צווחת זעם כשהזרוע שלי פוגשת את הצלעות שלו. אשמתו שהוא לא זו כשאמרתי 'סליחה'.

אני תופסת את המזוודה, ומשם המרחק לקומת החניה קצר. חמש דקות לאחר מכן אני יוצאת מהחניון, ישובה מאחורי ההגה של הלנדרובר שלי. טוב, של אייזק. יש לו שתי מכוניות, אז הוא נותן לי לנהוג ברכב השטח כשהוא לוקח את הפורשה.

אבא שלי, כמובן, חושב שהעניין של אייזק במכוניות הוא דפוק לגמרי וסימן לכך שהוא פסיכופט. וזה מגיע מבן של מכונאי שיכול לבנות מחדש מנוע בלי להניד עפעף. כי כשאבא שלי בעניין של מכוניות, זה תחביב נורמלי ובריא לחלוטין. אבל כשאיזק גרנט אוהב מכוניות? מבחינת אבא שלי, אני עומדת להיות הנושא של סרט תיעודי על פשע אמיתי.

לפחות אימא שלי לא מתנגדת בגלוי לבחור שאני גרה איתו. בגלוי היא מילת המפתח כאן. אני מרגישה שהיא גם לא אוהבת אותו, אבל היא לעולם לא תגיד את זה בקול רם. לאימא יש הרבה יותר טקט. אני קולטת שלא קיבלתי עדיין הודעה מאיזק. זה לא רגיל. אבא שלי וחבורת החברים שלו מכנים את אייזק 'מפציץ האהבה'. אפילו עכשיו, אחרי שאנחנו ביחד כבר שנתיים וחצי וגרים יחד כבר שנה, הם מסרבים לתת לו הזדמנות. בשלב הזה, אני חושבת שאבא וחבריו להוקי פשוט שונאים את אייזק כי הוא משחק פוטבול. עם זאת – ואני לא מודה בזה שהחבר שלי הוא 'מפציץ אהבה' – אייזק אכן מפציץ את הטלפון שלי ללא הרף. הייתי בפריו בשבועיים האחרונים, ואפילו עם הפרשי השעות, הוא לא הפסיק לשלוח לי הודעות טקסט כל הזמן. הערב הוא התעלם מההודעה ששלחתי לו ברגע שנחתי ומההודעה ששלחתי לו עכשיו, שאני בדרך הביתה.

תחושת אי־נוחות מכווצת לי את הבטן כשאני מביטה בטלפון. הוא נדלק ברגע שאני בודקת, אבל תחושת ההקלה שלי מתפוגגת והופכת לתסכול כשאני רואה שזה אבא שלי.

מפתיע.

"אתה צריך עזרה," אני עונה במקום הלו. אני פונה אל מחלף הכניסה לכביש המהיר. "עזרה רצינית. אנחנו צריכים לסדר לך טיפול."
 "ניתקת לי בפנים." הוא מאשים.

"כן, כי אני עסוקה."

"את בדרך לבניין המפואר שלך?"

"הוא לא כזה מפואר." אני מתגוננת.

למען ההגינות, הוא כן. אייזק לא בזזו זמן בבזבזו מענק החתימה שלו מה-NFL. אבל אני גאה בו ואין לי ספק שתהיה לו עונה ראשונה מדהימה בסתיו הקרוב. בבראייר, הוא היה הכוכב של הקבוצה, קידם אותם לזכייה בשלוש אליפויות לאומיות ונבחר לשחקן המצטיין שלוש שנים ברציפות.

"פשוט את לא טיפוס של בנינים," אומר אבא. "את אוהבת בתים. ומרפסות. מרפסות היקפיות גדולות ויפות שאת יכולה לשבת בהן על כיסא קש ולקרוא. איפה את בכלל קוראת, בלייק? הוא מונע ממך לקרוא?"

"אלוהים אדירים, תפסיק. ואתה יודע מה, אבא? אני אוהבת בתים, אבל אני בסדר גם עם דירות יוקרה. וגם אם לא הייתי, לפעמים צריך להתפשר במערכות יחסים, נכון?"

"באמת? הוא התפשר? נשארה לך עוד שנה עד סיום הלימודים בקולג'. הוא אפילו לא חשב להתאמץ למצוא משהו באמצע? כששיחקתי בפרובידנס ואימא שלך עדיין הייתה בבראייר, מצאנו מקום בין הייסטינגס לבוסטון. בינתיים, 'מפציץ האהבה' שלך גורם לך לנסוע שעה וחצי ללימודים?" אבא רוטן בחוסר שביעות רצון.

למען האמת, זה כן קצת הרגיו אותי. מאחר שאייזק הצליח לסיים את התואר סמסטר אחד לפניי, הוא שכנע אותי לבטל את חוזה השכירות שלנו בהייסטינגס ולעבור לבוסטון, כדי שיוכל להיות קרוב יותר לקבוצה החדשה שלו וליהנות מגישה למתקני אימון טובים יותר. הוא מתחיל את מחנה האימונים בעוד כמה חודשים והוא נחוש להצטיין. והוא כל כך התלהב מהדירה הזאת – קשה לסרב לאייזק כשהוא מסתכל עלייך במבט הילדון המפציר שלו.

ובכל זאת, אני מסרבת לתת לאבא שלי את הסיפוק ולהודות שהוא צודק.

"זה בסדר. האמת שלא אכפת לי מהנסיעה. השגתי חלק מספרי הלימוד שלי באודיו, אז אני יכולה ללמוד תוך כדי נהיגה."

"את תמיד תגני על הבטטה הזו, נכון?"

אני נחנקת מצחוק. "הוא לא בטטה!"

"נקודה טובה. בטטות אני אוהב." "אבא." אני מזהירה.

"בסדר. אני אניח לזה."

"לא, אתה לא. אתה פשוט תרד עליו בפעם הבאה שנדבר. בכל מקרה, אני צריכה לנתק עכשיו. תמסור לאימא היי ושאני אכתוב לה אחר כך."

שאר הנסיעה עוברת לשמחתי בשקט. חוץ מזה ש... לעזאזל, זה חוזר.

התחושה המטרידה בבטן. הזמזום בגוף שדוחק בי לחזור אחורה, לאכול ארוחת ערב עם ההורים שלי, ולא ללכת לבניין הדירות המפואר ליד ביקון היל.

קראתי פעם על אישה אחת בפלורידה שהתעלמה מהחוש השישי שלה. היא כתבה על זה ספר זיכרונות שלם. היא טוענת שבבוקר יום ראשון רגיל לחלוטין, כל תא בגוף שלה אמר לה לא לקחת את הילדים למגרש המשחקים באותו יום, אבל היא התעלמה מהתחושה שרחה, זמזמה ועקצצה בבטן שלה.

מוסר ההשכל? אם את לא מקשיבה למערכת האזהרה הפנימית שלך, ינשוך אותך תנין בארגז החול. אבל זה כנראה לא יקרה לי הלילה.

אני סורקת את המפתח הדיגיטלי בכניסה לחניון התת־קרקעי של הבניין שלנו, ואז עולה במעלית לקומה העשרים ושלוש, מתמרנת בין התיק שלי למזוודה שאני גוררת אחריי. בעודי צועדת על השטיח המרופד במסדרון לעבר דלת הכניסה שלי, השערות הקטנות שעל עורפי סומרות. משהו מרגיש לא בסדר, אבל אני פשוט לא מצליחה להבין מה.

מעולם לא הרגשתי חוסר ביטחון לגבי הקשר בינינו. כן, אייזק

מושך תשומת לב בכל מקום אליו הוא הולך והוא עומד להיות כוכב NFL, אבל מעולם לא דאגתי או חששתי שהוא עלול להשתעמם ממני. הוא מאוהב בי בטירוף, והוא היה בן זוג טוב. אפילו לא עלה בדעתי שהוא עלול לבגוד בי. ובכל זאת, כשאני מתקרבת לדלת שלי, כשהטלפון שלי שקט מדי בגלל היעדר הודעות מאיזק, אני מדמיינת שובל של בגדים מהכניסה ועד לחדר השינה שלנו.

חזייה מושלכת, תחתוני חוטיני, תחתוני הבוקסר שלו...

את מתנהגת כמו משוגעת, אומר לי קול פנימי.

וזה נכון בהחלט. אם הוא היה בוגד בי, אין סיכוי שהייתה פה משהי איתו עכשיו. אני לא מפתיעה אותו בכך שאני חוזרת הביתה מוקדם. הוא ידע שאני אמורה להגיע הביתה הלילה. הוא איחל לי טיסה בטוחה לפני שמונה שעות, ואז נזף בי כשאמרתי לו שזה די תלוי בטייס ולא בשליטתי. איזק לא ממש מת על ההומור היבש שלי, אם כי אני חושדת שזה בעיקר מפני שהוא בדרך כלל לא מבין אותה. אני מסובבת את המפתח במנעול ונכנסת לדירה. בניגוד לרצוני, המבט שלי צונח לרצפה המלוטשת. אין שובל של תחתונים. זה סימן טוב.

"בייב?" אני קוראת.

אין מענה. אבל הנעליים שלו במסדרון. המפתחות והארנק שלו על השיש במטבח. אני מתקדמת פנימה לתוך הדירה לכיוון חדר השינה שלנו, עדיין נאבקת בתחושת החרדה הזאת. אני מרגישה משוגעת.

הדלת פתוחה למחצה. אני דוחפת אותה לאט ופותחת אותה.

הוא שוכב על צידו, רגל ארוכה אחת שלוחה מתוך הסדין המפותל. אני מתמקדת לרגע בדרך השרירית שלו לפני שהמבט שלי נודד למעלה, אל שרירי הזרוע המפוסלים שלו. הזרוע של איזק כרוכה סביב הכרית, הוא מחזיק אותה חזק אל חזהו, כמו שהוא מחבק אותי בדרך כלל כשאנחנו נרדמים יחד.

הקלה מציפה אותי וחיוך מתפשט על שפתיי.

הוא ישן שינה עמוקה במיטה שלנו.

לבד.

ציינתי שהוא לבד?

עכשיו אני מרגישה רע רק מפני שחשבתי שהוא אולי לא לבד. אני עוצרת בפתח הדלת, מתפעלת ממנו. אור השמש שזורם פנימה מבעד לתריסים מטיל זוהר זהוב על האל הג'ינג'י שבמיטה שלי. או ליתר דיוק, האל הג'ינג'י שלי. אייזק מכחיש בתוקף כשאומרים לו שהוא ג'ינג'י, אבל ההתעקשות שלו שהשיער שלו הוא "בלונדיני עם נגיעה של תות" לא הופכת את זה לנכון.

אנחה רכה נשמעת מהמיטה. הוא זז קלות. אני שונאת להפריע לו כשהוא מנמנם, אבל לא הייתי כאן שבועיים והתגעגעתי אליו. אני מתיישבת על קצה המיטה ומעבירה בעדינות את אצבעותי על זקנו החום-אדמדם. הוא לא התגלח כבר כמה ימים.

"הי", אני אומרת ברכות. אני מתכופפת, מלטפת בשפתי את מצחו. הוא מתעורר, עפעפיו מרפרפים. הוא זע לשנייה, ואז עיניו נפקחות לאט. חיוך מאושר מעגל את שפתיו. "בייב", הוא אומר. "את כאן". הלב שלי מחסיר פעימה כשאני מזהה את השמחה בקולו. "אני כאן".

הוא ממצמצץ כמה פעמים. "אוי, לעזאזל. סליחה. ישנתי. רציתי לתפוס תנומה קצרה אחרי ארוחת הערב כדי שאוכל להישאר ער עד מאוחר ולסגוד לך." אני מחייכת.

"שומר את הכוחות שלך כדי לסגוד. אני מאשרת."

"איך הייתה הטיסה?"

"טובה."

הוא מושך אותי אליו וכורך את זרועותיו סביבי, ואז מתחיל לפזר נשיקות בכל מקום על הצוואר והפנים שלי עד שאני צוחקת. "באמת התגעגעתי אלייך", אייזק ממלמל כנגד הלחי שלי.

"גם אני התגעגעתי אליך."

השפתיים שלנו נפגשות בדיוק ברגע שהטלפון שלי מתחיל לרטוט בכיס. הוא מרגיש את הרטט על הירך שלו וצוחק.

"בייב, בואי נשמור את צעצועי המין לאחר ארוחת הערב?"

בנחירת בוז קלה, אני מוציאה את הטלפון שלי מהכיס, לא כדי לבדוק אותו אלא כדי להשתיק אותו. הוא לא מפסיק לזמזם, וזה מעצבן אותי.

"תני לי לנחש," נאנח אייזק.

"אבא'לה?"

"לא, הוא כבר התקשר קודם. פעמיים."

על פניו של החבר שלי עולה הבעה מבוהלת. "שיט, לא סיפרת לו שלא אספתי אותך מהשדה, נכון?"

"כן. למה?"

אייזק גונח בתגובה. "בלייק!"

"מה? זה לא סיפור גדול. היה יותר הגיוני שאשאיר את המכונית שם."

"כן, אבל הוא לא יראה את זה ככה. לעזאזל, בייב, עכשיו יש לו

עוד משהו נגדי."

אני מחניקה את האנחה שלי. הצורך הנואש של אייזק לזכות באישורו של אבא שלי היה מקור למחלוקות לאורך כל מערכת היחסים שלנו. לא רק הצורך באישור של אבא שלי, אלא באישורו של כל אחד, באמת. אייזק לא מאושר אלא אם כן הוא זוכה להערצת ההמונים. זאת לא התכונה הכי מושכת בגבר, וכנראה שזה היה מפריע לי הרבה יותר אלמלא העובדה שאייזק מעריץ אחרים באותה עוצמה שבה הוא משתוקק להערצה.

"אבא שלי פשוט ממורמר כי אתה משחק פוטבול ולא הוקי," אני מרגיעה אותו. "אין לזה שום קשר לאישיות שלך. עמוק בפנים, הוא יודע שאתה מדהים."

"בסדר," אייזק פולט נשיפה, ואז שולח אליי שוב יד. "אבל עכשיו

את חייבת לי ששן מזמזמים כדי להרים לי את המורל."

כשהטלפון שלי רוטט שוב, אני רוכנת קדימה כדי להניח אותו בצד, אבל כשאני מניחה אותו על השידה שלצד המיטה, אני מבחינה בהודעה על המסך. זו הודעה מג'יג', אבל אני יכולה לראות רק ההתחלה שלה.

ג'יג':

אני כל כך מצטערת בלייקי. את...

אני מכווצת את מצחי. היא מצטערת? על מה?
 "חכה," אני אומרת כשאייזק מצמיד שוב את שפתיו לצווארי.
 "חכה רגע, סליחה. זה באמת נראה חשוב."
 אני מחליקה את האצבע על המסך כדי לפתוח את ההתראה ומגלה
 לא רק הודעה אחת, אלא המון הודעות.

ג'יג'

ראית את זה??? הרגע קיבלתי את זה מאלכס.

אולי זה דיפ־פייק או משהו כזה?

אוקיי, עשיתי קצת תחקיר. זה אמיתי. הבחורה
 אומרת שזה אמיתי. היא בדיוק פרסמה הודעה
 רשמית.

אני כל כך מצטערת, בלייקי. את בסדר?

"מה קרה?" שואל אייזק, בקולו נימה של חוסר סבלנות.
 הפעם, אני לא יכולה להתעלם מתחושת הרפרוף בבטני. או
 מהצמרמורת שעוברת בגופי. אט־אט, אני מתרחקת ממנו.
 "בייב?" הוא לוחץ.
 אני לוחצת על הקישור שג'יג'י צירפה בהודעה הראשונה שלה.
 כשהוא נפתח, אני אפילו לא טורחת לנגן אותו.
 הכותרת כבר גרועה מספיק.

הדלפת קלטת הסקס: הרכש החדש של הפטריאטס

ומעודדת נתכסו בסרמון ויראלי שחושף הכול!

אבא צ'אט

ג'ון לוגן:

תיאורטית – אם מישהו היה רוצה 'להיפטר' מהבטטה הבוגדנית ששבר את הלב של הבת שלו, איך היה יכול לעשות זאת בלי להשאיר עקבות? שואל בשביל חבר.

דין די לורנטיס:

האם שמו של החבר הוא ג'ון?

ג'ון לוגן:

כן.

ג'ון טאקר:

אני לא החבר.

הבנות שלי מסוגלות לרצוח את האקסים הבוגדניים שלהן, אבל הייתי מודה ומרצה את עונש המאסר במקומן.

ג'ון לוגן:

אז אם היינו רוצים לגרום למישהו להיעלם, מה צריך להיות השלב הראשון?

גארט גרהם:

הלוגיסטיקה של זה מסובכת. וגם קצת מנוגדת לחוק.

ג'ון לוגן:

חייבת להיות דרך להיפטר ממנו בלי לפעול נגד החוק. רעל בשייק חלבונים שלו?

גארט גרהם:

אתה תפספס במינונים. אנחנו צריכים משהו יעיל יותר.

קולין פיצג'רלד:

מה אם נשלח אותו לבקתה מבודדת וננעל אותו שם 'בטעות' לסוף שבוע? ניתן לו קצת זמן לחשוב על ההחלטות הגרועות שלו?

דין די לורנטיס:

איך אתה הגיס שלי? זה רעיון ממש פחדני.

קולין פיצג'רלד:

אני פורש מהשיחה הזאת.

ג'ון טאקר:

בדיוק בדקתי את זה. אסור על פי חוק לנעול מישהו בבקתה.

דין די לורנטיס:

לסיכום: רצח – לא חוקי. כליאה בכפייה – לא חוקי.

מי היה מאמין.

ג'ון לוגן:

אוקי. כיוון חדש.

ג'ון טאקר:

??

דין די לורנטיס:

למה אתה כזה.

ג'ייק קונלי:

שימוש בנשק לוגיסטי מתקדם?

גארט גרהם:

תגרום לאידיוט לפרוץ בבכי.

ג'ון לוגן:

גבר, אני אוהב אותך כל כך.

דין די לורנטיס:

שלח לו מכתב חריף.

גארט גרהם:

אני מכיר את נציב ה־NFL. אני יכול לנסות
לבטל את החוזה ההתחלתי שלו.

ג'ייק קונלי:

זה שטני, ג'.

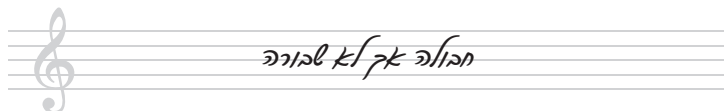
ג'ייק לוגן:

אל תקרא לו ג'. הוא החבר הכי טוב שלי.

ג'ייק קונלי:

אני פורש מהשיחה הזאת.

סיק 2 בלייק

חלפו כבר שישה שבועות, ועדיין לא בכיתי.
החברים שלי חושבים שזה לא נורמלי. ג'י'י אפילו קראה לי רובוט
לפני כמה ימים, אני יודעת שזה היה בצחוק, אבל זה פגע בי. כשהחבר
שלך מזה כמעט שלוש שנים בוגד בך, מקובל לבכות, לא?
היסטורית, אני לא טיפוס שבוכה בקלות. בכי מושך תשומת לב,
וזה הדבר היחיד שנרתעתי ממנו רוב חיי. אבל זה לא שאני אף פעם
לא בוכה. סרט עצוב עם גור כלבים אבוד או מערכת יחסים שבורה?
אני בוכה כמו תינוקת. לראות את ג'י'י צועדת לחופה בחתונה שלה?
התייפחויות.

מכאן שאני יודעת שאני מסוגלת לבכות.
אז איפה הדמעות, לעזאזל?

בימים הראשונים אחרי הפרידה שלנו, כשקלטתי שהעיניים שלי
יבשות לחלוטין ושזה לא עומד להשתנות, תהיתי אם אולי מעולם לא
הייתי באמת מאוהבת באיזוק. אבל זה לא מרגיש נכון. באמת אהבתי
אותו, ואני מתאבלת על האובדן הזה. בכל פעם שאני חושבת עליו,
התחושה היא כאילו מישהו דוקר את הלב שלי באלפי סכינים.

איזוק בכה. כשארזתי את כל הדברים שלי, הוא היה עם דמעות.
היסטרי. הוא התחנן שאישאר, והבטיח שזה לעולם לא יקרה שוב.

אבל אין דרך חזרה ממה שהוא עשה. אם זאת הייתה רק קלטת
סקס? בסדר. כלומר, לא באמת בסדר. עדיין לא הייתי סולחת לו – אני
מאלה שנוטרים טינה עד יום מותם. אבל אולי זה היה יותר קל לעיכול.
לילה אחד של טירוף, שתה יותר מדי, נכנע לפיתוי, והחליט לתעד את
זה כמו כוכב פורנו חובבני דרג ז'.

אבל זה לא היה לילה אחד.
אלה היו הרבה, הרבה לילות.
במשך שנה.

בכל הפעמים שהוא אמר לי שהוא יוצא עם חברים, כשעוד גרנו
בהייסטינגס ליד הקמפוס, הוא שכב עם הת'ר המעוררת. כנראה שהם
הכירו כשהפטרייטס עוד חיזרו אחרי אייזק בשנה השלישית שלו. הוא
טוען שזה לא היה קשר בעל משמעות, שלא היו מעורבים בזה שום
רגשות. זה היה רק סקס. כאילו שזה משפר את זה. שום דבר בזה לא
טוב יותר.

ועדיין לא בכיתי, לעזאזל.

זאת הפעם השנייה בששת השבועות האחרונים שאני יורדת
ממטוס ומקבלת שיחה מההורים, הפעם מאימא שלי. אני גרה אצלם
מאז שעזבתי את הדירה, ואף שאני אוהבת את ההורים שלי מאוד, אני
מצפה מאוד לרגע שבו אף אחד לא ישאל אותי אם אני בסדר כל חמש
שניות.

לזכותו של אבא שלי ייאמר שמייד לאחר שהבגידה נחשפה, הוא
לא ארגן חבורת נוקמים שתעזור לו לרצוח את אייזק. אם כי הבנתי
שבצ'אט הקבוצתי שלהם, אבא והחברים שלו ניסו לבדוק אם יש דרך
לטעון לאי-שפיות. זה מתוק שהוא דואג כל כך, אבל אני לא יכולה
לחכות לטעום קצת חופש.

"מה שלומך, חמודה?" אימא שואלת כשאני יוצאת משדה התעופה
ומחפשת בנתיב האיסוף את ההסעה שהזמנתי.

"טוב. רק מנסה למצוא את הנהג שלי."

לבסוף אני מבחינה במכונית הסדאן הכסופה ומנופפת לנהג,
שיוצא מהמכונית כדי לעזור לי עם המזוודה. בזמן שהוא מעמיס אותה
לתא המטען, אני שואפת את אוויר הלילה, נותנת לו לאפוף אותי
כמזור מרגיע.

נעים לחזור לאגם טאהו. למשפחה שלי יש כאן בית בבעלות
משותפת עם משפחת גרהם. הבית היה מושכר בעבר, אבל כשהנכס
הוצע למכירה בשנה שעברה, לא יכולנו לוותר על ההזדמנות. בית
האגם הזה הולך להיות הבית שלי בשלושת החודשים הקרובים,

ומעולם לא הייתי נרגשת כל כך בציפייה למקום מפלט. הפרצופים המוכרים שממלאים את המקום יתחילו להופיע בשבוע השלישי של יולי – אנחנו עורכים כאן כל שנה מסיבה משפחתית גדולה – אבל עד אז, נבלה כאן יחד רק המחשבות שלי ואני. אבל בלי הדמעות שלי.

כי עדיין לא בכיתי.

זה נורמלי. נורמלי לחלוטין. המטפלת המקוונת אישרה זאת. "קוד האזעקה נותר כפי שהיה?" אני מחליקה למושב האחורי, מאזנת את הטלפון הנייד על הכתף שלי בזמן שאני חוגרת את חגורת הבטיחות.

"כן, שלחתי לך אותו בהודעת טקסט" אומרת אימא. "אה, וביקשנו מאב הבית להיכנס ולהכין בשבילך הכול, לוודא שהבית נקי ונעים." "את חושבת שזאת תהיה השנה שבה סוף-סוף נפגוש אותו?" "אלוהים אדירים, חמודה. את מתארת לעצמך?"

אני מחניקה צחקוק. אבא שלי אוהב לספר שהנרי אב הבית הוא אגדה אורבנית באזור הזה. בחמש השנים האחרונות הוא היה מנהל הנכס/עוזר הבית/השליח/איש התחזוקה שלנו, ובכל זאת אף אחד מאיתנו לא פגש אותו מעולם פנים אל פנים. הוא תמיד מצליח לסיים את המשימות שלו כשאף אחד לא נמצא בסביבה. דוד דין נשבע שהוא ראה אותו פעם אחת – עם שחר, לבוש בחולצה משובצת, מניח מכלי דלק זורביים בבית הסירות – אבל אף אחד לא מאמין לו.

"הוא לא יכול לספק מצרכים לפני מחר," היא ממשיכה, "אבל..." "אני לא רוצה שהנרי יקנה לי מצרכים," אני מוחה. "כבר אמרתי לכם שאני מתכננת למצוא עבודה בקיץ."

"ואני כבר אמרתי לך שאנחנו לא מצפים שתעשי את זה, חמודה. עבדת בכל קיץ בכל שנה מאז היית בת ארבע-עשרה. מותר לך לקחת קיץ אחד חופש. למעשה, אבא ואני מעדיפים שתעשי את זה." אני מכווצת את מצחי. "באמת?"

"כן. זה הקיץ האחרון שלך לפני שאת מסיימת את הלימודים. אני רוצה שתנצלי אותו כדי להכיר את עצמך, ולא בהסחות דעת בעבודה שאת לא צריכה. אני יודעת שיש לך קצת כסף שחסכת, ואבא שלך ואני

נשמח לעזור ולתמוך כך בקיץ הזה בקניית מצרכים. "הטון שלה מתרכז. "אמרת לי שאת מוראגת מהעתיד, ואני לא רוצה שתדאגי, ילדה שלי. אני מעדיפה שתנצלי את הזמן הזה כדי להבין מה את רוצה לעשות." אני מרגישה את מעמסת הרגש חונקת את החזה שלי. חלק ממני מתחרט שהוריתי בפחדים האלה; אין דבר שאני שונאת יותר מאשר להצביע על המגבלות והקשיים שלי. אבל הייתי צריכה לדעת שאימא שלי לא תשפוט אותי על השיחה שהייתה לנו בשבוע שעבר, כשסיפרתי לה שזה מפחיד אותי שאני מתחילה את שנת הלימודים האחרונה שלי בסתיו הקרוב, אבל שאני עדיין לא יודעת מה אני הולכת לעשות אחרי זה.

האמת היא שמעולם לא הרגשתי תשוקה עמוקה לשום דבר. החברה הכי טובה שלי ואחותי לאחווה בקולג', ג'ולייט, ידעה כבר מחטיבת הביניים שהיא מעוניינת לעסוק בסיעור. ג'יג'י ידעה מהלידה, לעזאזל, שהיא רוצה לשחק הוקי.

אני, לעומת זאת, החלפתי את חוג הלימודים הראשי שלוש פעמים, ובסופו של דבר בחרתי בשנה שעברה בלימודי תקשורת. אבל מה אני הולכת לעשות עם תואר בתקשורת? אין לי שום עניין להופיע בטלוויזיה. רדיו כבר כמעט לא קיים. אפשר להיכנס לעולם הפודקאסטים, אבל על מה? ומי בכלל מתפרנס מפודקאסטים? אלא אם הפודקאסט שלך פורץ ומתחיל להכניס כסף מפרסומות, סביר להניח שהוא פשוט ייעלם ויתפוגג לתהום הנשייה.

אם נתעלם מנושא התשוקה, אין אפילו הרבה דברים שאני טובה בהם. כל החברים שלי טובים במשהו באופן מעצבן. למעשה, אני מוקפת בילדי פלא. ספורטאים מוכשרים כמו ג'יג'י, דוגמניות-על כמו החברה שלנו אלכס, עורכות דין מצליחות כמו אחותה של אלכס, ג'ימי.

אין דבר נורא יותר מלהיות בחורה רגילה בין אנשים יוצאי דופן. זה אפילו מביך.

"אני רוצה שזה יהיה 'הקיץ של בלייק', "אימא אומרת בנחישות. "אני חושבת שזה יהיה טוב בשבילך."

אני נושכת את שפתיי. "אוקיי, "אני מתרצה. "אבל בזמן שאני כאן אני הולכת לחפש מיליון ואחת עבודות ליום שאחרי התואר. הולך?"

"הולך. את כבר כמעט בבית?"

אני מציצה מהחלון. "כן."

"טוב. תדאגי לנעול את הדלת ולהפעיל את האזעקה כשתגיעי

לשם."

"אני אעשה את זה."

"ואם יגיע רוצח סדרתי..."

"אני אקפוץ מהמזח ואשחה לבית של משפחת מרטין."

אימא ואני דנו בלא מעט תוכניות חירום ל'איך לברוח מרוצח'. אבל אני ממש לא חוששת שירצחו אותי באגם טאהו. הבית שלנו נמצא בשכונה אמידה ומגודרת, יתרון נחמד שכרוך בהיותי בת לאבא עם קריירה ארוכה ומפוארת בהוקי מקצועי, לצד הדוד המאמץ שלי גארט. המשפחות שלנו יכולות להרשות לעצמן לרכוש דברים יפים. אף שאני לא חושבת שאני מפונקת, אני מבינה עד כמה אני בת מזל ומנסה אף פעם לא לקחת את זה כמובן מאליו.

"את בטוחה שאת בסדר?" קולה של אימא מתרכך. "בכל הקשור

לאייזק, אני מתכוונת."

"אני בסדר," אני מבטיחה לה, ואז חוזרת על המוטו שהיא

נהגה לדקלם בילדותי בכל פעם שקרה משהו נורא. כמו בכיתה ה', כשהחברה הכי טובה שלי נטשה אותי בלי שום סיבה נראית לעין והמשיכה להתעלל בי במשך שישה חודשים מייסרים. "חבולה אבל

לא שבורה, נכון?"

"בריוק. אני אוהבת אותך, ילדה שלי."

"גם אני אוהבת אותך."

אני מחליקה את הטלפון לתיק ומתבוננת מבעד לחלון, הנוף החשוך מיטשטש מול עיניי. הנהג לא מנסה לפתח שיחת חולין, ואני מעריכה אותו על כך. לא הייתי חברה נעימה לאף אחד מאז שאייזק החליט לצלם את עצמו בתחפושת קאוובי, מפליק להת'ר בתחת בזמן שהוא מזיין אותה מאחור.

ציינתי שהם צילמו את הסרטון הקטן שלהם בליל כל הקדושים? הת'ר הייתה מחופשת לאסטרונאוטית סקסית ולא הפסיקה לצרוח "כן, יוסטון!" אני לא חושבת שהיא הבינה שיוסטון זה לא בן אדם.

שניהם יחד מחזירים את התנועה לשחרור האישה איזה מאה שנה אחורה.

החופשה הזאת בקיץ תעשה לי טוב. אני זקוקה לה נואשות. ולא כדי לרפא לב שבור, כמו שההורים שלי חושבים. עם כל יום שחולף, אייזק הולך ונעלם במראה האחורית המנטלית שלי. שישה שבועות אחרי והאגו שלי פגוע יותר מהלב שלי. הבעיה הדחופה יותר שמעיקה עליי היא מה לעזאזל אני הולכת לעשות עם החיים שלי.

אני מגרשת את הספקות והתסכולים המוכרים, כי בזכות אימא שלי קיבלתי ארכה. אני לא צריכה להבין הכול ממש ברגע זה. יש לי שלושה חודשים כדי לגבש תוכנית.

שלושה חודשים כדי להכיר את עצמי טוב יותר.

צמיגי המכונית חורקים על החצץ ועוצרים מול שערי הברזל הענקיים, ואני צריכה להישען עם חצי הגוף מחוץ לחלון המכונית כדי להקיש את הקוד. כעבור כמה רגעים, הבית שמשתרע על שפת האגם נגלה לעיניי.

הבית שלנו קצת... מוגזם. הוא ממוקם על הגדה המערבית, שטחו כמעט 750 מ"ר, והוא מציע נוף פנורמי של המים והרי סירה נבדה שמסביב. זה יותר דומה למתחם, עם מבנה הבית המרכזי, מבנים חיצוניים נוספים, ובית סירות יפהפה בן שתי קומות, שמתהדר בדירת ארבעה חדרי שינה בקומה העליונה.

זאת הייתה דרך ארוכה מבוסטון, אבל כשהמכונית עוצרת ואני מבחינה בבית, עם החלונות הענקיים שלו והאגם והשמיים שמשתקפים בהם, כל קילומטר מרגיש שווה את המאמץ.

כשהנהג קופץ החוצה מהרכב כדי להוציא את המזוודה שלי, אני יוצאת אל אוויר ההרים ושואפת שאיפה עמוקה. אני אוהבת את הריח שיש כאן. כל כך צלול ורענן. כמו חופש.

"תודה רבה לך," אני אומרת לגבר בעל השיער הכהה, ואז מחכה עד שמכונית הסדאן נעלמת לאורך שביל הגישה הארוך לפני שאני פונה לכיוון מדרגות האבן הרחבות.

אני מקישה קוד נוסף בכניסה הראשית, והדלתות הכפולות העצומות נפתחות בפניי. ריח מוכר נוסף ממלא את נחיריי באושר:

עץ, עור ואח מעושנת. בפנים יש שילוב של אבן טבעית וקורות חשופות. חלונות ענקיים מהרצפה עד התקרה משקיפים על המרפסת העליונה המקיפה את הבית, עם נוף מדהים של המרפסת התחתונה, המזח ובית הסירות.

אני גוררת את המזוודה שלי לעבר גרם המדרגות המפואר ומניחה אותה למרגלותיו. אעלה אותה מאוחר יותר. בקומה העליונה יש שנים-עשר חדרי שינה, רובם עם חדרי רחצה צמודים, בעוד שבשלושה מהחדרים יש מיטות קומתיים מקיר לקיר כדי לארח את המפגשים המשפחתיים הגדולים שאנו עורכים בכל קיץ. כשהייתי צעירה יותר, הבנות היו מתקבצות כולן בחדר אחד ועורכות מסיבות פיג'מות שנמשכו חודש שלם. עתה, כיוון שאנחנו הבעלים השותפים של הבית, בני משפחת גרהם ואני מקבלים חדרים משלנו.

אני נכנסת למטבח ופותחת את המקרר, בלי ציפיות גדולות כי הנרי אב הבית לא אמור להביא מצרכים עד מחר, אבל מופתעת למצוא ארגז בירה ומדף שלם של מים מוגזים ורגילים. אני מושיטה יד לבקבוק, ואז מחליטה שלעזאזל עם זה, ושולפת במקום זה את אחת הבירות מהארגז. זאת איזו בירת IPA יוקרתית, אבל זה לא משנה לי כי מבחינתי לכל הבירות יש את אותו הטעם. לא משנה מאיפה הן או איך קוראים להן.

אני משוטטת בסלון הגדול לכיוון הדלתות הצרפתיות שמובילות אל המרפסת ויוצאת, לוגמת מהבירה שלי כשאני מתקרבת למעקה. רוח קלה מדרגת את צווארי, ומושכת את תשומת ליבי אל האגם. מדרגות אבן טבעית מתפתלות מטה אל המרפסת השנייה שמתחת, ומשם ממשיכות מטה אל המזח. יש לנו אפילו חוף פרטי משלנו ומזח ארוך המשתרע מבית הסירות.

קר בחוץ, אבל זה לא מפריע לי. אני יורדת במדרגות אל המזח, ולוחות העץ השחוקים חורקים קלות תחת נעלי הספורט שלי כשאני הולכת אל הקצה. תחושת שלווה שוטפת אותי בעודי מקשיבה לצרצור הנמוך של קולות הלילה ולרחש הרך של המים המלחכים את עמודי העץ שמתחת לך.

הירח תלוי הלילה נמוך בשמיים, מרגיש כמעט בהישג יד. אורו

מרצד בקווים כסופים על פני המים. אגם טאהו כל כך יפה. אני יכולה לדמיין את עצמי גרה כאן יום אחד באופן קבוע.

"זה הולך להיות קיץ טוב," אני ממלמלת לעצמי.

הקול שלי נשמע כל כך שקט באוויר הלילה הדומם. אני לוגמת עוד לגימה מהבירה שלי בדיוק כשהמזח חורק שוב. אני מבחינה בהבזק תנועה ומפנה את ראשי, והלב שלי מזנק לגרוני כשאני מבחינה בדמות בצללים, מרחק של מטרים ספורים בלבד ממני. הוא מתנודד לעברי, משמיע קול נהמה, עמוק ומאיים.

לעזאזל.

הוא נוהם לעברי. כמו רוטוויילר מזוין.

"אל תתקרב אליי!" אני פולטת בצעקה.

כשהפחד והאדרנלין מתפרצים בדמי, אני פועלת מתוך אינסטינקט. אני לא אהיה האישה שנשכת על ידי התנין בתוך ארגז החול. בשום פנים ואופן.

תוך צרחה חדה אני מטיחה את פחית הבירה לעבר התוקף בפוטנציה שלי. אני זוכה בתמורה בקול פיצוח חד, כאילו פגעת בעצם. הוא משמיע זעקת זעם, אבל אני כבר מזנקת קדימה כדי לבעוט לו בביצים, בדיוק כמו שמאסטר קאטו לימד אותנו בשיעור ההגנה העצמית לאימהות ולבנות. זה מזכה אותי בקללה חנוקה לפני שהאיש הנוהם מתקפל בכאב, מה שמעניק לי שניות יקרות כדי להימלט.

אני מסתובבת כדי לברוח, אבל העקב שלי נתקע בין לוחות העץ, ופתאום המזח זו תחת רגליי. אני מאבדת את שיווי המשקל שלי ונופלת.

מסיבה תמוהה כלשהי, הרוצח הסדרתי מנסה לייצב אותי. לפני שאני מספיקה להבין מה קורה, שנינו נופלים עם הראש קדימה לתוך האגם.

סיק 3

וויאט

התעוררתי משינה מתוקה, ועכשיו אני טובע.
פשוטו כמשמעו.

מים קרים מכסים את ראשי. קור צורב, מקפיא, כזה שחודר מבעד לבגדים ומחלחל עד העצמות. הנשימה שלי נפלטת בסערת בועות בזמן שכל הגוף שלי מתכווץ בהלם. המים הקפואים של אגם טאהו בקושי מאפשרים שחייה בחודש מאי, אפילו בשעות היום. בלילה, זה מרגיש כאילו הריאות שלי נאטמות. אלוהים. אני באמת לא מצליח לנשום.

אינסטינקט ההישרדות נכנס לפעולה כשאני מוצא את עצמי שקוע במים לחלוטין. הסווטשירט ומכנסי הטרנינג שלי פועלים כנגדי – במקום לשמש מקור חום, הם מושכים אותי עמוק יותר לתוך מי האגם. בעוד מחטי קור קטנות דוקרות כל סנטימטר של עור חשוף, אני נאבק בבלבול המסחרר ובוועט כלפי מעלה ברגליים יחפות. כמה שניות לאחר מכן, אני פורץ אל פני המים, מתנשף. האוויר שאני שואף פנימה אל הריאות מרגיש אפילו קר יותר מהמים, אבל לפחות אני נושם שוב.

אני שומע עוד מישהו מתנשף לידי ומביט הצידה כדי לגלות מי האישיות הנלווה שעשתה לי את זה. הבחורה הזאת נכנסה בחוצפה לבית שלי, לקחה בירה, ופסעה לה לכאן בנחת כדי להתפעל מהאגם כאילו היא בחופשה מזוינת. אני לא יודע מי היא, אבל...

"וויאט?"

אני נרתע כשאני שומע את השם שלי בוקע משפתיה. לוקח לי שנייה לזהות אותה.

"בלייק?" אני יורק מלוא הפה מי אגם. "מה לעזאזל את עושה פה?"
 שנינו מפרפרים במים, הזרועות נעות במעגלים והרגליים בועטות
 מתחת לפני המים.

"אני? מה אתה עושה פה? אף אחד לא היה אמור להיות כאן!"
 בזה היא צורקת. באמת עזבתי את נאשוויל ובאתי לטאהו בלי
 להודיע לאף אחד. להגנתי ייאמר שאני עושה שטויות כאלה כל הזמן.
 לא ידעתי שאני צריך לשלוח לוח זמנים ותכנון מסלול לכל חבר
 משפחה בכל פעם שאני מרגיש חסר מנוחה.

"אלוהים אדירים, אני ממש רואה את האדים של הנשימה שלי,"
 היא ממלמלת. "אפשר בבקשה לנהל את הוויכוח הזה על היבשה?"
 בלי לחכות לתשובה, היא מתחילה לשחות משם. אני שוחה
 אחריה, ועד שאנחנו מצליחים למשוך את עצמנו החוצה בסולם אל
 המזח, שנינו נוטפים מים ורועדים ללא שליטה. והלחי השמאלית שלי
 פועמת בכאב. אני נוגע בה בזהירות ומתכווץ בכאב.
 "זרקת עליי בירה," אני מאשים.

היא לא מראה שום סימני חרטה. "כי התגנבת מאחוריי בחושך
 ונהמת."

"לא נהמתי. אמרתי הי."

"זה נשמע כמו נהמה."

אני חורק שיניים. "הקול שלי היה צרוד כי בדיוק התעוררתי.
 ולגלות פורץ על המזח שלי..."

"אלוהים, אתה כזה דרמטי. זה גם הבית שלי."

"כן, בית שאת לא אמורה להיות בו."

"גם אתה לא!"

"אז זה נותן לך את הזכות לזרוק עליי פחית בירה?" אני מתריס
 אליה.

"אתה דחפת אותי לאגם!" היא נושפת.

"לא, את מעדת וגררת אותי איתך."

שנינו נועצים מבטים זועמים זה בזה. אנחנו נראים כמו שני עכברים
 רטובים. השיער החום של בלייק דבוק לפניה וללחייה, והשיניים שלה
 נוקשות חזק עד כדי כך שאני שומע אותן.

"אני חייבת להוריד את הבגדים הרטובים האלה," היא רוטנת, ומסיימת בזאת את הוויכוח הכי מעצבן שהיה לי אי-פעם. "אני באמת חושבת שיש לי היפותרמיה."
 "אין לך היפותרמיה."
 "אתה לא יכול לדעת את זה." היא אומרת מעבר לכתפה ומתרחקת בצעדים כבדים.

אני צופה בה הולכת, התסכול משאיר אותי נטוע במקומי.
 בלייק לוגן.
 לעזאזל.

מכל האנשים שיכלו להופיע ולהפריע לקיץ שלי, היקום היה חייב לשלוח לי דווקא את הבחורה היחידה שאני מנסה להימנע ממנה כבר שנים.

אני כובש אנחה וצועד בכבודות לעבר הכיסא הנוח עליו ישנתי בשלווה לפני שבלייק החליטה להרוס לי את הלילה. הגיטרה האקוסטית שלי נשענת על הכיסא הסמוך, שמכוסה בניירות – כל הדפים שתלשתי מהמחברת שלי פזורים על בד הקנבס של הכיסא. אני אוסף את הניירות, דוחף אותם לתוך המחברת, ואז אוזח בצוואר הגיטרה ועולה במדרגות אל הדף האמצעי. כל צעד מלווה בצלילי השכשוך של בגדים ספוגים במים.

במקום להיכנס דרך המטבח, בלייק עוקפת את הבית מהצד. אני משיג אותה כשהיא נכנסת בצעדים כושלים לחדר הכניסה, חדר ענק מלא מתלים למעילים, מדפים לנעליים וארונות עם מגבות חוף. בלייק ניגשת לספסל הארוך שנמתח לאורך אחד הקירות. כשהיא מבחינה שאני עומד בפתח, היא שוב נועצת בי מבט זועם.
 "תסתובבי," היא פוקדת.

אני מעניק לה קצת פרטיות, אבל אי אפשר שלא לשמוע מה קורה מאחורי גבי. קולות של דשדוש ומעיכה כשהיא מורידה את בגדיה ספוגי המים, כל פריט נופל על הרצפה בצליל חבטה רטובה.
 בלייק לוגן מתפשטת.
 אלוהים אדירים.

"אוקיי," היא אומרת כעבור דקה. "אני לבושה."

אני מרגיש הקלה כשאני רואה שהיא לובשת עכשיו חלוק רחצה כחול. רק שהחלוק כל הזמן מחליק לה מהכתף, ופתח הצוואר פעור בדיוק במידה מספיקה כדי לרמוז על קימור עצם הבריש שלה וחושף את העור החלק והחיזור שמתחתיו. אני מעריך שהפטמות שלה קשות וזקורות מהקור. אני תוהה מה הצבע שלהן. אני מהמר על ורוד חיזור. כמו פנינים ורודות, קטנות ועגולות.

לעזאזל.

עומד לי.

"תפסיק לנעוץ בי מבטים," היא ממלמלת. "זה לא היה באשמתי." היא חושבת שאני נועץ בה מבט זועם. אני מניח שזה בסדר. עדיף מכך שתדע שאני מדמיין את עצמי מוצץ את הפטמות שלה.

היא מנערת את ראשה, ובמקום מראה של כלב רטוב, מתקבל מראה של אלילה רטובה, קווצות שיער ארוכות נצמדות ללחייה החיזוריות כמו סרטים כהים. אני נאבק כדי להסיט את מבטי ומנסה להסיח את דעתי מהזקפה החלקית שלי על ידי פשיטת הסוטשירט ספוג המים שלי. אני זורק אותו על הספסל, נמנע מהמבט הקורר של בלייק ומזכיר לעצמי שזה מה שקורה כשאתה לא מזיין.

זה כל מה שזה. שישה חודשים של התנזרות נותנים בי את אותותיהם.

אין לזה שום קשר לאישה שבחלוק הרחצה.

"למה הדבר הזה כל כך ענקי?" היא מרימה שרוול אחד וצופה בו נשמט על כתפה. היא באמת טובעת בתוך החלוק הזה.

אני מחייך חיוך עקום. "אני די בטוח שזה של דין."

"איך אתה יודע?"

אני מצביע על כיס החזה. ראשי התיבות DDL רקומים עליו בחוט לבן. דין די לורנטיס. על החלוק שאני לוקח לעצמי כתוב JT. ג'ון טאקר.

"יש להם חלוקים תואמים עם רקמה של ראשי תיבות?" בלייק

נאנחת. "למה הם כאלה?"

"הם" מתייחס לאבא שלי ולחבריו מהקולג'. הם כמו אחים, רק מהסוג הקרוב מדי, כאלה שתמיד מתערבים זה בענייניו של זה. הם

מדברים מדי יום בצ'אטים הקבוצתיים הרבים שלהם. יוצאים לחופשות ביחד. חולקים בדיחות פנימיות מוזרות ומתיחות מתמשכות שאף אחד מהילדים לא מבין או טורח לנסות להבין. זה... אינטנסיבי.

"אולי אחרי שלבשת מדי הוקי רוב החיים שלך, אתה צריך שהשם שלך יופיע על כל פריט לבוש אחר שיש לך," אני עונה. "אני די בטוח שהם הזמינו את אלה אחרי שטאקו בנה את הסאונה מאחור בשכיל הנסיכה אלכס."

בזמן שבלייק פונה אל הדלת שמובילה אל הבית, אני מוריד את המכנסיים ואת תחתוני הבוקסר שלי ולובש את החלוק שלי. הוא מתאים לי בדיוק, אבל אני גבוה מבלייק בכמעט שלושים סנטימטרים ויש עליי לפחות עוד שלושים קילו של שרירים. אני משאיר את הבגדים שפשטנו על הספסל. אזרוק אותם למיבש מאוחר יותר. כרגע, אני צריך להתחמם.

אני הולך אחריה למטבח. היא מסיטה כמה קווצות שיער רטובות מפניה, וטיפת מי אגם מטפטפת מקצות שערה. רק טיפה קטנטנה אחת. אני עוקב אחריה באינטנסיביות של כלב הצופה בארוחת הערב של בעליו. הטיפה מחליקה במורד הצוואר שלה אל כתפה ונעלמת מתחת לבד המגבת, כאילו היא מתגרה בי.

ואז החלוק מחליק שוב מכתפה, חושף עור חלק. אני מחניק גניחה ומפנה את מבטי.

ההתנזרות הזאת מסקס הייתה אמורה לעזור לי להיאבק במחסום הכתיבה שלי. לפי קול טאנר, השותף שלי לשעבר בלהקה, התנזרות מניעה מחדש את מיצי היצירתיות שלך. היא לא מאפשרת הסחות דעת ומטפחת מיקוד טהור. אקסטזה של נשמה אומנותית על פני אורגזמות גופניות והנאה חסרת מחשבה.

אבל החבר שלי בוודאות לא לקח בחשבון את הגוף העירום של בלייק מתחת לחלוק הזה.

בפעם האחרונה שהיינו לבד, זה גם היה במטבח. על השיש.

כשהרמתי אותה ואז פרשתי אותה עליו כמו סעודה שאני עומד לטרוף.

וכמעט עשיתי את זה. אני עדיין זוכר כמה טוב היה הריח שלה, כמו קוקוס ותותים ופיתוי טהור. רעננה ומתוקה, בדיוק כמו בלייק עצמה. וכשהעברתי את הלשון שלי על הצוואר שלה, מנשק ומוצץ את עור המשי שלה, היה לה טעם כל כך טוב, לעזאזל. הייתי רוצה להאשים את האלכוהול במה שעשיתי באותו לילה, אבל זה יהיה בולשיט. לא הייתי עד כדי כך שיכור. רציתי לטעום אותה. רציתי לפשק את רגליה ולתת לה להרגיש מה היא עושה לי. באותו רגע של פזיזות, הרשיתי לעצמי לנגוס בפרי האסור שהוא בלייק לוגן.

עד אז, הצלחתי להימנע ממנה במשך שנתיים, מאז שהיא התוודתה שיש לה קראש עליי. היא הייתה אז בת שש-עשרה. אני הייתי בן תשע-עשרה, לקראת עשרים. אם לומר את האמת, עד לאותו היום לא הסתכלתי עליה ככה. לא באמת הסתכלתי עליה. אבל אני גבר, וכשבחורה אומרת לך שהיא רוצה אותך, זה שותל משהו בראש שלך. גורם לך לחשוב. אז התחלתי לשים לב. התחלתי להבחין.

והבחנתי בדברים שלא הייתי צריך להבחין בהם. כמו, כמה העיניים שלה כחולות בצורה בלתי אפשרית.

הצליל של הצחוק שלה, איך הוא נשמע כמו שיר. הסרקזם שלה.

החומות שלה. אני לא יודע למה הן שם, אבל תמיד נמשכתי לחומות.

אבל היא הייתה צעירה מדי, לעזאזל, אז חתכתי את זה. לא נתתי לעצמי אפילו להתקרב. אפילו לחשוב על זה.

עד לערב חג המולד, כשהיא הופיעה אצלנו בבית ונראתה לוהטת יותר ממה שכל בחורה יכולה להיראות, עם השיער הגלי הכהה הזה שמתחנן לאצבעות של גבר, והעיניים הכחולות הגדולות האלה שמוקפות בריסים שחורים כפיח. היא דיברה על איזה שחקן פוטבול אידיוט שרצה שהיא תהיה החברה שלו, ובמקביל שלחה אליי מבטים חטופים, כמעט משרדת לי שאני יכול להשיג אותה אם רק אעשה צעד בכיוון.

ואני, כמו אידיוט, עשיתי צעד.
ואז העמדתי פנים שאני לא זוכר.
אני חתיכת שמוק.
"אני צריכה להזריק תה חם ישירות לווריד," מכריזה בלייק. היא
צועדת לקומקום החשמלי שעל השיש המבריק וניגשת למלא אותו
במים.

"זה נשמע טוב," אני מודה. "את יכולה להכין גם לי?"
היא מביטה מעבר לכתפה, מחכה. "בבקשה?"
"אני לא אומר 'בבקשה' לבחורה שזרקה אותי לאגם."
"אתה דחפת אותי..." היא עוצרת, עיניה מתרחבות. "אוי לא."
"מה?"

"יכול להיות ששברתי לך את הפנים."
בניגוד לרצוני, אני פורץ בצחוק. אני ניגש למראה במסדרון כדי
לבחון את ההשתקפות שלי, ונאנח כשאני רואה את הלחי שלי. בלייק
פגעה לי בדיוק בעצם, והעור סביב החבורה כבר מתחיל להיראות
סגול. בהחלט יהיה לי מחר סימן כחול. זה קרוב מספיק לעין כדי
שיהיה גם פנס.

"אני לא לוקחת שום אחריות על היפותרמיה," בלייק אומרת כשאני
חוזר למטבח, "אבל אני מתנצלת מעומק הלב על פחית הבירה."
"איפה למדת לזרוק ככה, ילדה? התאמנת עם זורק מהליגה
הראשונה?"

"אבא שלי," היא אומרת לפני שהיא מכווצת את מצחה לעברי.
"ואל תקרא לי ילדה."
"למה לא?"

"כי אני לא בת חמש."
אני מתיישב על אחד השרפרפים שליד דלפק השיש. "מה שתגידי,
ילדה."

היא מתעלמת מזה. "תן לי למצוא משהו לפני ששלך."
בזמן שאנחנו מחכים שהקומקום ירתח, היא מחטטת במקפיא
ושולפת שקית קרח.

"תרחיקי את זה ממני," אני צועק. "אני עדיין קפוא מקור."

היא מתעלמת גם מזה, ולוחצת את השקית על הצד השמאלי של הפנים שלי. "תסמוך עליי. אתה תודה לי על זה בבוקר."
הנשימה שלי נעתקת, ואני מקווה שהיא לא מבחינה בזה. הפנים שלה כל כך קרובות לשלי, שאני כמעט יכול להבחין בכל נמש ונמש. הצבע חזר סוף-סוף ללחייה, מעניק להן גוון ורדרד.
"יש לך הרבה נמשים," אני ממלמל.

"וואו, באמת? אף פעם לא שמתי לב." היא משאירה אותי לקרר את הלחי שלי בעצמי, ומורידה שני ספלים מהארון. "מה אתה עושה בטאהו, וויאט? הזמנתי את הטיסה שלי לפני ארבעה ימים. אפילו בדקנו עם ההורים שלך כדי לראות אם מישו יהיה כאן לפני אמצע יולי, והם אמרו שלא."

"כן, זאת הייתה החלטה קצת אימפולסיבית."

"הם לא יודעים שאתה כאן?"

"ובכן, אני מניח שעכשיו הם ידעו." אני מביט בה במבט נוקב.
בלייק מגלגלת עיניים. "מה, הרסתי את זה? ניסית להתחבא מהמשפחה שלך?"

"לא להתחבא. רק... לאסוף את עצמי מחדש."

"לאסוף את עצמך." היא מהדהדת אחריי.

"כן."

אני לא מפרט מעבר לזה. קשה לי מספיק להבין בעצמי מה קורה לי בראש, שלא לדבר על להסביר את זה לאחרים. המוח שלי נמצא במצב תמידי של כאוס. כשאני כותב, אני מצליח לתעל את הרעש הזה למשהו יפה. למשהו פרודוקטיבי. אבל כשאני חסום, הרעש הופך למחריש אוזניים.

עברה כבר שנה.

לא כתבתי כלום כבר שנה ארוכה שלמה. כלומר, שום דבר טוב. קיוויתי ששינוי אווירה יעזור, אבל בלייק פשוט תקעה לי מקל בגלגלים.

"לכמה זמן את כאן?" אני שואל בזהירות.

"לכל הקיץ."

שיט. זאת הייתה התוכנית שלי.

הקומקום מתחיל לשרוק, מסיח את דעתה. היא מפנה אליי את הגב בזמן שהיא מכינה את התה שלנו, מאפשרת לי הזדמנות לבהות בה ללא השלכות. שערה הארוך נופל בגלים לחים על גב החלוק, הוא מתולתל בקצוות. אולי משהו בי דפוק, איזה קינק שיער רדום שהיא מעוררת בי, כי אני מבחין בשיער שלה בכל פעם שהיא נמצאת איתי באותו החדר, והראש שלי מוצף בתמונות של כל הדברים שיכולתי לעשות לו.

לכרוך אותו סביב אצבעותיי.

להדק את אגרופי בתוכו.

לאחוז בו כדי למשוך את הראש שלה לאחור בזמן שאני ממלא אותה מאחור... אני ממצמץ כשהיא מחליקה אליי את הספל.

"תודה." אני אומר, נשמע עצבני יותר ממה שהתכוונתי. אני שונא את המקום שהמחשבות שלי נודדות אליו בכל פעם שהיא בסביבה. כן, אני אוהב לזיין, אבל אני לא איזה כלב רחוב שטוף זימה שמפנטז לדפוק כל אישה בסביבה שלו. מעצבן אותי שאני לא מצליח לשלוט בתגובה המיידית שבלייק מעוררת בי.

אני לוגם מתה הנענע, מברך על הנוזל הרותח. אולי קנה נשימה חרוך יסיח את דעתי מהזקפה המפרפרת שלי.

"לכמה זמן אתה כאן?" היא שואלת.

"אני לא יודע. כנראה גם כל הקיץ."

"ובכן, אנחנו לא יכולים להיות כאן שנינו."

"שמח שאנחנו מסכימים על זה." אני מרים גבה. "אז מתי את

עוזבת?"

הלסת שלה נשמטת. "סליחה?"

כן. אני יוצא מניאק. לא אכפת לי. אני חייב להתמקד בכתיבת שירים, בלעלות חזרה למסלול עם המוזיקה שלי. אין שום סיכוי שאצליח להעביר קיץ שלם במרחב אחד עם הבחורה הזאת. היופי שלה מייסר אותי ומזכיר לי את כל הסיבות בעטיין אסור לי להתקרב לשם.

"אנחנו לא יכולים להישאר פה שנינו, מה שאומר שאחד מאיתנו חייב לעזוב, נכון?" אני מושך בכתפיים לעברה. "אני הגעתי לכאן ראשון."

"אני לא עוזבת." היא מרימה את הסנטר, התגלמות העקשנות.

"כן, את עוזבת, ילדה."

"בבקשה תפסיק לקרוא לי ככה."

עכשיו היא נשמעת עייפה, וכשאני בוחן את פניה, אני רואה את זה. העייפות שניכרת מסביב לעיניה. הדרך שבה הפה שלה רועד מעט, כאילו זה דורש ממנה מאמץ נוסף להחזיק את הלסת שלה בקו העיקש הזה.

"יודע מה?" היא אומרת לבסוף ומניחה את התה שלה. "זה לא משנה. אני לא צריכה את האישור שלך כדי להישאר בבית שלי. אז ברשותך, אני עולה לחדר הכחול לפרוק את..."

"אני בחדר הכחול."

היא מכווצת את גבותיה. "אבל החדר הכחול הוא החדר שלי." "אין לנו פה חדרים קבועים, לוגן."

"בטח שיש לנו. החדר של ג'יג'י הוא החדר הצהוב. להורים שלנו יש את שתי סוויטות ההורים. החדר הכחול הוא שלי. החדר שלך הוא החדר ההררי."

"מה אני אגיד לך? אני ישן בחדר הכחול."

דממה מוחלטת שוררת במטבח.

בלייק בוהה בי בלי להוציא הגה. בפעם הראשונה מאז שכמעט טבענו, היא באמת נראית נסערת.

"תפסיקי לבהות בי ככה," אני רוטן. "זה לא כזה סיפור גדול. פשוט קחי את החדר הצהוב. ג'יג'י לא תהיה כאן עוד חודשים." השפה התחתונה שלה מתחילה לרעוד.

אני מצמצם את עיניי. "מה קורה כאן?" נשימתה נעשית מקוטעת. אה, אני מבין. "את מנסה לתמרן אותי?" אני שואל בשעשוע. "כי עליי זה לא יעבוד." אחותי התאומה הייתה עושה את השטויות האלה כל פעם שניסתה להשיג משהו. אני חסין לדמעות תנין של נשים. "אני לא מוותר על החדר הכחול. כבר התמקמתי בו."

לפני שאני מספיק להבין מה קורה, בלייק פורצת בבכי.

לא סתם בכי – יפחות. יכבות צורמות, חנוקות, כבדות. וזה לא נראה או נשמע כמו הסוג המזויף.

מכיוון שאני לא זבל מוחלט, אני תופס את זרועה ומושך אותה אליי. "הי, בואי לכאן. אל תבכי, לוגן."

בלי לומר מילה, היא טומנת את פניה בחזית החלוק שלי, גופה הדק רועד מכל התייפחות בלתי נשלטת. המום מעט, אני כורך את זרועותי סביב כתפיה הרועדות, מנסה לנחם אותה.

"לעזאזל, בלייק, זה בסך הכול חדר. אני... אלוהים, בסדר. הוא שלך."

היא מנסה לדבר, אבל במקום מילים בוקעת ממנה יבבה נוספת. אני מעסה את כתפיה, מרגיש איך החזה שלה עולה בפתאומיות עם כל נשימה רדודה. חולפות כמה דקות עד שהיא מתרחקת ממני, מנגבת את פניה הרטובות בשרוולים הענקיים של החלוק שלה.

"אני מצטערת," היא ממלמלת בבכי, עיניה מבריקות ואדומות. היא גונחת בייאוש. "אני אפילו לא יודעת למה אני בוכה."

דמעות ממשיכות לזלוג על לחייה, ואף שזה לא הזמן להבחין בכך, אני רואה שהיא בוכה יפה. יצא לי לראות בחיי כל מיני בכיינים לא מצטיינים, מלאי נזלת ומנוקדים כתמים אדומים, אבל בלייק עושה את זה בסטייל. אני חושב שאלה הנמשים. הם גורמים לדמעות להיראות חמודות.

"אני כל כך מצטערת," היא אומרת שוב.

"זה בסדר. אני אארוז את הדברים שלי..."

"החבר שלי צילם סרטון סקס עם מעודדת של הניו אינגלנד פטריוטס." היא פולטת פתאום.

אני ממצמץ לנוכח האמירה האקראית הזאת. "אה. כן. אני יודע.

זה הנושא החם בכל קבוצות הצ'אט המשפחתיות כבר שבועות."

היא משמיעה צחוק חנוק. "אלא מה."

היא נושמת נשימה עמוקה, מעבירה שוב את שרוול החלוק על פניה ומוחה את הדמעות שנותרו. היא מרימה את התה שלה וגומעת את מה שנותר בלגימה אחת, ואז מטיחה את הספל על השיש ומיישרת את כתפיה.

"זה לא קרה," היא אומרת בתקיפות. "אתה לא ראית אותי בוכה."

"מי בכה?"

רמז של חיוך מרחף על שפתיה. "חוץ מזה, כמחווה של רצון טוב, אני אקח את החדר הצהוב. אבל מחר נצטרך לסכם את כללי היסוד לקיץ הזה. כי הולכים להיות כללי יסוד." עיניה נעוצות בי עכשיו, מבטה חר ורציני. אלוהים. הן כל כך כחולות. כחול בהיר ואוורירי, כמו שמי יום בהירים, ובו־זמנית עם כל כך הרבה עומק שאני שוכח איך לנשום לרגע. יכולתי להביט בעיניים האלה כל הלילה ולא להשתעמם לרגע. במקום זאת, אני מכריח את עצמי להסיט מבט, כי אני חייב. אף על פי שאני נמשך אליה באופן שאני לא יכול להסביר, זה לא יקרה לעולם. האמת היא שזה כי אני אהרוס אותה, בחורות כמו בלייק נופלות חזק, ואני לא האיש שנשאר בסביבה כדי לתפוס אותן כשהן נופלות.

סיק 4 בלייק

אור השמש שוטף את חדר השינה ומשתקף מהקירות הצהובים, מעיר אותי משנת לילה מפתיעה בשלוותה. הנחתי שיהיו לי סיוטים על טביעה באגם בזמן שוויאט עומד על המזח וצועק "תחזיקי מעמד, ילדה!", אבל ישנתי מצוין.

אני מתהפכת במיטה ומגלה בטלפון שלי כמה הודעות טקסט מג'ולייט, כולן מהבוקר, כי שכחתי את הפרשי השעות כשהפצצתי לה את הטלפון בהודעות אתמול בלילה. רק בהודעה החמישית נזכרתי שהיא מקדימה אותי בשלוש שעות בחוף המזרחי, ושם השעה שתיים לפנות בוקר.

אני מתכרבלת על צידי וגוללת את התגובות שלה למסכת הקיטורים שלי על איך וויאט הרס לי את הקיץ.

ג'ולייט:

תהרסי לו את הקיץ בחזרה תסתובבי טופלס 7/24 כדי שהוא יהיה במצב תמידי של ביצים כחולות

מחייכת לעצמי, אני מקלידה תשובה מהירה.

בלייק:

בכנות, יש מצב שהוא אפילו לא ישים לב.

אצלנו השעה אחת-עשרה בבוקר, אז אני לא מופתעת שהיא מקלידה תשובה מייד.

ג'זלייט:

בנים תמיד שמים לב לציצי. תמיד.

בלייק:

אני חושבת שאת לא מבינה כמה הבחור הזה
לא רואה אותי.

ג'זלייט:

לא היית בלתי נראית בלילה שהוא טיפס עלייך
על השיש במטבח כמו איזה סנטה חרמן.

בלייק:

אולי כן. הוא אפילו לא זוכר שזה קרה.

צביטה של חרדה מכרעת את הבטן שלי כשאני מריצה בראש את
המשך הקיץ הזה: לאכול איתו ארוחות משותפות, לראות אותו על
המזח, בתוך המים, שרוע על הספה. זה בית גדול, אבל אני לא אוכל
להתחמק ממנו לאורך כל היום. אנחנו נהיה מאוד צפופים, ולא במובן
הסקסי של המילה – המילה "סקס" בכלל לא קיימת בלקסיקון של
וויאט בכל מה שנוגע אליי.

בלייק:

אני לא יכולה לבלות איתו את הקיץ, ג'ולס.
והוא היה כזה אידיוט אתמול. נזף בי והתנהג
כאילו הוא ממש עצבני, כאילו באתי לכאן
בכוונה כדי להרוס לו את כל התוכניות.

ג'זלייט:

את צריכה להפסיק לתת לאידיוט הזה להשפיע
עלייך כל כך.

היא צודקת. אכפת לי יותר מדי מה וויאט גרהם חושב עליי.
אבל אני כבר לא המתבגרת הפתטית עם הכוכבים בעיניים. אני
עוד מעט בת עשרים ואחת – אישה בוגרת שממש לא צריכה להתחנן
לתשומת לב מגבר. ואם וויאט רוצה להתנהג אליי כמו אידיוט, אני
יכולה להתנהג בהתאם. אני כבר לא מעוניינת להרשים אותו. וזה
כנראה דבר טוב, כי להתפרק ולבכות בזרועותיו אתמול כלילה זאת
לא הדרך להרשים אף אחד.
אבל הי, לפחות סוף־סוף בכיתי. כנראה שאני לא רובוט אחרי הכול.

ג'ולייט:

אגב, אתמול עברתי בבניין שלך ולקחתי את
הקופסה כמו שביקשת. איזק השאיר אותה
למטה אצל השוער.

אני מזדקפת. סוף־סוף! בחודש האחרון שלחתי הודעות לבוגד כל
שבוע וביקשתי ממנו שיארוז כמה פריטים ששכחתי בדירה.

בלייק:

תודה. אני כל כך אוהבת אותך

הוט־בוי חוזר סוף־סוף הביתה!

ג'ולייט:

אז לגבי זה

יש לי חדשות רעות

תראי

תמונה צצה על המסך וגורמת לי לגנוח בזעם.
אלוהים אדירים. האפס הזה.

אני כבר מקלידה הודעה חדשה, הפעם לאייזק, בזמן שאני קמה מהמיטה אני לוחצת על "שלח", ויוצאת למסדרון ברגליים יחפות. מצב הרוח המחורבן שלי רק הולך ומחמיר. אם הייתי בחדר השינה הכחול, היה לי חדר רחצה צמוד, אבל תודות לוויאט, אני נאלצת להשתמש בזה שבמסדרון.

אחרי שאני מצחצחת שיניים ומרוקנת את השלפוחית, אני לוקחת את הטלפון שלי ויורדת למטה, נכנסת למטבח לקולו של וויאט שנשמע עצבני בטירוף. הדלתות הצרפתיות פתוחות לרווחה, מאפשרות לבריזה הקרירה של הבוקר לנשב פנימה. הבית שלנו פונה מזרחה, כך שאנחנו מתעוררים כל בוקר אל נוף הרי הסירה שטופים באור השמש העולה. זה מרהיב.

וויאט עומד במרפסת בגבו אליי. בלי חולצה.

אלוהים, למה הוא חייב להסתובב בלי חולצה?

כשקרני השמש נופלות בדיוק בזווית הנכונה ומאירות את קווי המתאר השריריים של גבו, אני לא יכולה שלא להתפעל. אוקיי, בסדר, לבהות. כל דבר בגוף של וויאט, כל סנטימטר בו, ראוי לבהייה. כתפיים רחבות, מותניים צרים, שרירים מסותתים שמשתרגים מתחת לעור השזוף עם כל תנועה שהוא עושה. הוא מתקרב למעקה, וקרני השמש נקלטות בשערו, כך שהוא נראה זהוב יותר מאשר חום.

לפי איך שהוא נראה אפשר היה לחשוב שהוא ספורטאי כמו אבא שלו, ולא מוזיקאי מיוסר שמעשן בשרשרת. ג'יג'י אמרה לי שהוא הפסיק לעשן, אבל כנראה שלא. סיגריה תלויה בזווית פיו, מעניקה לו מראה מסוכן. והשיער שלו ארוך יותר מאז הפעם האחרונה שראיתי אותו. הוא נופל לו כל הזמן על המצח, ואני מרגישה את דגדגו הדחף בקצות אצבעותיי להסיט אותו הצידה.

אני חולפת על פני שולחן האוכל הארוך, שמכוסה בחלקי פאזל שהתחיל להרכיב. אני לא רוצה לצותת לשיחה של וויאט, אבל אני גם לא רוצה להפריע, אז אני מוודאה שהצעדים שלי יהיו רועשים במיוחד כשאני נכנסת למטבח למזוג לעצמי קפה. כמובן, הוא בקושי הבחין בי כל חי, אז למה שהיום יהיה שונה?

"כן, אבא, שמעתי אותך. אני לא מניאק מוחלט, בסדר? אני..."

וויאט מפסיק לדבר, פונה לכיוון הדלת ומבחין בי במטבח. "טוב, בלייק התעוררה. אני צריך ללכת. אתה יודע, לוודא שהיא אוכלת ושותה."

הלסת שלי נשמטת. מה לעזאזל?

הוא מכבה את הסיגריה במאפרה, ואז נכנס לבית בהליכה נינוחה כאילו הוא לא דיבר עליי הרגע בצורה הכי מקטינה שיש.
 "אוכלת ושותה?" אני שואלת, מטיחה בו את המילים.
 הוא פונה אל מכונת הקפה. "סליחה, זה היה יותר בשביל אבא שלי."
 "על חשבונך," אני נוהמת. "אני לא חיית מחמד, וויאט."
 "ואני לא בייביסיטר."

"מעולה, כי אני ממש לא צריכה אחד כזה. לא אכפת לי מה אבא שלך אומר..."

"זה לא רק אבא שלי," הוא קוטע אותי בעצבים. "זה כולם." הוא מרים את הטלפון שלו ומנופף בו. "הם צירפו אותי ל'צ'אט האבות' בניגוד לרצוני והזהירו אותי שאם לא אגן על בלייק לוגן היקרה שלנו בחיי, אז אני, ואני מצטט, 'איאלץ' להקריב את החיים שלי."
 "הם לא עשו את זה." אני מצמצמת אליו את עיניי.

בלי לומר מילה, וויאט פותח את הטלפון ומחליק אותו על השיש לעברי. אני רוכנת קדימה, מרפרפת על ההודעות האחרונות בצ'אט. אוי. אלוהים אדירים. אבא שלי באמת אמר את זה.

ג'ון לוגן:

אם אתה לא תגן עליה בחיך, אז אתה תיאלץ להקריב אותם.

גארט גרהם:

אתה קולט שאתה מדבר אל הבן היחיד שלי, נכון?

דין די לורנטיס:

זוכרים פעם, כשלוגן היה עדיין נורמלי?

ג'ון טאקר:

עדיין יהיה לך חתן, ג'. אתה יכול להקריב אחד.

וויאט גרהם:

אתם כולכם משוגעים. שחררו אותי בבקשה.
מהמחלקה הסגורה שלכם.

"ואז, אחרי שעזבתי את הקבוצה, אבא שלי התקשר אליי כדי לוודא שלא פספסתי את הנקודה," וויאט רוטן ומוזג לעצמו כוס קפה. "קיבלתי הוראות מפורשות להישאר לצידך בקיץ הזה." "באמת? אז יודע מה? אתה בהחלט לא תישאר לצידך. למעשה, אתה תהיה רחוק ממני ככל האפשר."

כשהוא מרים את הכוס אל שפתיו, אני מבחינה בחבורה הסגולה שצובעת את עצם הלחי שלו. אני מרגישה דקירה של אשמה, אבל לא מספיק כדי להתנצל שוב. הוא עשה לי מארב מהסרטים אתמול בלילה. אני לא מתחרטת על כלום.

זמזום הטלפון שלי מפריע להמשך השיחה בינינו, כששתי הודעות קופצות. אייזק מגיב להודעה הזועמת שלי. נהדר. אני לוגמת את שארית הקפה שלי והולכת ברקיעת רגליים אל הכיור.

"הוא רשום באנשי הקשר שלך בתור 'הבוגד'?" וויאט נשמע משועשע.

אני פונה אליו ורואה אותו מציץ במסך שלי. "תפסיק לקרוא את ההודעות שלי," אני מורה לו.

"למה לא חסמת אותו?"

"כי יש לנו עניינים לא סגורים."

"את לא באמת חושבת לקבל אותו בחזרה."

"אני לא. וגם אם הייתי, זה לא ענייניך." אני חוטפת את הטלפון לפני שהוא מספיק לקרוא עוד הודעות.

העצבים שלי מגיעים לשיאים חדשים. כל מה שרציתי זה לבלות קיץ נעים ורגוע. לעשות קצת חשבון נפש. להחליט מה אני רוצה

לעשות בחיים. במקום זה, אני תקועה פה עם הבחור שצחק כשאמרתי לו שאני מחבבת אותו, ואז, שנתיים לאחר מכן, שכח איך הוא חיכך בי את הזין שלו. אני מתרחקת מוויאט ופותחת את הצ'אט שלי עם אייזק כדי לבדוק איזה שטויות הוא מנסה להאכיל אותי הבוקר.

הבוגד:

לא שכחתי לשים אותו בארגז

אני שומר את הוט'בו אצלי

הלסת שלי נשמטת. ציפיתי לתירוץ, לא להודאה. אני מקלידה את התשובה שלי בכעס:

בלייק:

אתה לא רציני.

הבוגד:

רציני לגמרי. הוא צריך להישאר אצלי.

בלייק:

פאק אייזק, זה לא מאבק משמורת על ילד. אני קניתי אותו.

הבוגד:

ואני נתתי לו שם. התחברתי אליו. את אף פעם לא התייחסת ברצינות לדרגות החום שלו.

בלייק:

אני לא מאמינה שזה מה שאתה עושה עכשיו. זה טוסטר!!

הבוגד:

רואה, את לא ראויה לו. את לא מעריכה אותו
בכלל. יש לו תוכנית חימום לקרואסון.

"זה ילד." קולו של וויאט מהדהד מעבר לכתף שלי, וגורם לי לנתר
באוויר.

"תפסיק לקרוא את ההודעות שלי," אני אומרת בתסכול.
"את מבינה את זה, נכון, לוגן? את יצאת עם ילד."
"כן, עכשיו זה ברור, גרהם. תודה רבה שהסבת את תשומת ליבי."
"ובכל זאת, ובבקשה אל תשנאי אותי, אבל..." שפתיו של וויאט
מתעקלות. "יש לו חוש הומור."
"אל תעז להחמיא לו," אני ממלמלת, בעודי מתקתקת בזעם הורעה
נוספת:

בלייק:

השתמשת בתוכנית הקרואסון פעם אחת ואז
התלוננת במשך שעה כי הוא השחים לך מדי.
הוט־בוי הוא שלי. אני רוצה אותו בחזרה.

הבוגד:

כולנו רוצים דברים בחיים.

אני מחניקה זעקת זעם. למה גברים כאלה דפוקים!
"נראה שאת עדיין די בקטע של הבחור הזה," אומר וויאט
בקלילות, לוגם מהקפה שלו. "אחרת לא היית רבה איתו על טוסטר."
"זה הטוסטר שלי," אני משיבה. "וזה עניין עקרוני."
"מה שתגיד, ילדה."
גל של כעס שוטף אותי. "לא." אני מנופפת לכיוונו עם האצבע
שלי, כי כבר ממש נשבר לי מזה. נשבר לי. לחלוטין. "תקרא לי ככה
עוד פעם אחת ואני שוברת את הגיטרה שלך לרסיסים."
הוא רק מרים גבה.

"אני רצינית", אני מזהירה. "אל תקרא לי ככה. ותעשה לי טובה? פשוט תניח לי. אני לא הולכת לשום מקום, ואם אתה מתעקש להישאר פה גם, בסדר, תישאר. אבל אני לא צריכה שתשמור עליי, אני לא צריכה שתדבר איתי, ואתה יודע מה? אפילו אל תסתכל עליי..."

"פעם לא היית כזאת דרמטית."

אני פולטת קללה עסיסית ומפנה לו את הגב, כי אם אצטרך להסתכל על החיוך המעצבן הזה אפילו עוד שנייה אחת, אני עלולה להכניס לו אגרוף בפנים. אני נושמת נשימה עמוקה ומנסה להירגע. "זה מאוד בוגר, בלייק. פשוט להפנות את הגב באמצע שיחה." "השיחה הזאת הסתיימה", אני אומרת בנוקשות, ואז צועדת משם לפני שהוא מספיק להגיד מילה נוספת.

אני נמנעת ממנו כל שארית הבוקר. אני אוכלת ארוחת בוקר לבד במרפסת הקדמית, ואז מתכרבלת עם ספר מתח על אישה שמתעוררת בוקר אחד ומגלה שיש לה משפחה שלמה שהיא לא זוכרת. אני לא מבינה למה זה כל כך מפחיד אותה. הייתי שמחה להתעורר לחיים חדשים לגמרי. חיים שבהם אבא שלי לא מתערב כל הזמן בעניינים שלי, החבר שלי לא שוכב עם מעורדות, והבחור שהייתי דלוקה עליו לא רואה בי פעוטה טורדנית.

בשלב כלשהו הכעס שלי נעשה קצת מעייף, אז אני לובשת בגד ים מתחת לבגדים ואורזת תיק קטן. קרם הגנה, מגבת, אוזניות, בקבוק מים. מוכנה ליציאה. כל שנותר הוא לקחת את המפתחות לסירת המנוע, סירה באורך שבעה מטרים שהמשפחות שלנו קנו בשנה שעברה. זאת הסירה היחידה שאני יודעת להשיט בביטחון; ספינת השיט והיאכטה שלנו גדולות מדי.

מפתחות הסירה לא תלויים במקום הרגיל שלהם, אז אני יוצאת החוצה ומבחינה בוויאט למטה על המזח. הגיטרה שלו מונחת על ברכיו, אבל הוא לא פורט עליה; הוא כפוף מעל המחברת שלו, רושם בה משהו במרץ. בקבוק בירה מונח על השולחן לידו, וכרגיל, הוא מעשן סיגריה, אצבעותיו הארוכות מנערות מגדל של אפר אל תוך מאפרת הפלסטיק שלצד הבירה שלו.

רק אחת־עשרה בבוקר. אני תוהה אם ההורים שלו יודעים שהוא בא לטאהו כדי לעשן בשרשרת ולשתות אלכוהול על הבוקר. נראה שאני צריכה לשמור עליו.

אני יורדת במדרגות האבן שמתפתלות בצד הבית. האגם נפרש לפניי, מים כחולים עמוקים, מוקפים בפסגות מושלגות ומדרונות מכוסים אורנים. אלוהים, כמה יפה כאן. אין ולו ענן אחד בשמיים. אני מטה את ראשי אל השמש והיא ממלאה את החזה שלי בחמימות באופן שלא הרגשתי כבר שבועות. המתח בכתפיי מתפוגג קצת בפעם הראשונה מאז גיליתי שאיזק בוגד בי.

כמה כיסאות ישיבה מסודרים על המזח, פונים לכיוון המים. לידם ישיבה כיסאות נוח מסודרים בשורה מסודרת, חלקם מוצלים על ידי שמייה אדומה ענקית. כפכפי האצבע שלי נחבטים בעץ כשאני מתקרבת לכיסא של וויאט.

"אוקיי," אני מכריזה. "בוא נדון בזה כמו מבוגרים." הוא מרים את מבטו, עשן מתפתל מזווית פיו. הוא שואף שאיפה אחרונה ומכבה את הסיגריה במאפרה.

"אה, עכשיו אנחנו מדברים?" עיניו נוצצות בשעשוע. אני נושפת נשיפה ארוכה, מנסה לשמור על קור רוח. "סליחה שהתפרצתי קודם. אני פשוט לא נלהבת כשמדברים עליי כאילו אני עציץ או איזה כלבון צ'יוואווה אומלל. עם זאת, אם אנחנו הולכים להישאר כאן כל הקיץ, אנחנו צריכים כמה כללים." "אני לא אוהב כללים."

"מפתיע. מר מוזיקאי מיוסר לא רוצה לציית לשום כללים." אני משלבת את ידיי על החזה, מעל הקפוצ'ון הלכן הקצר שלי. "אני חושבת שהדרך היחידה להתמודד עם זה היא שאתה תישאר מחוץ למרחב שלי ואני אדאג להישאר מחוץ למרחב שלך." "את עדיין יכולה לעזוב," הוא מושך את המילים, ולעזאזל, הן צורבות. הוא לא רוצה אותי כאן, אני מבינה את זה. אבל זה לא אמור להכאיב כמו שזה כואב.

"מה, אתה דואג שאני אקלקל לך את הווייב?" אני מתגרה בו. "שאפריע למצעד הסטוצים שלך?"

"מצעד הסטוצים?" הוא חוזר אחריי, מגלגל את עיניו.

"כן. זה לא סוד שזיינת חצי אגם."

אני מתחרטת על המילים ברגע שהן יוצאות לי מהפה. זאת האמת, לפחות ככל שידוע לי. ג'יג'י לא מדברת על חיי המין של אח שלה – אני חושבת שהיא מעדיפה להישאר מחוץ לעניינים – אבל לרוב ילדי ההוקי האחרים, כמו שאנחנו מכנים את עצמנו, אין שום בעיה לרכל. לדברי אלכס, הזין של וויאט הוא אטרקציה פופולרית באגם טאהו. אולי אפילו אובססיה, אם השמועות על רוזי נכונות. כנראה שוויאט יצא עם בחורה מקומית בשם רוזי, שהייתה כל כך שבורת לב אחרי שהוא נפרד ממנה, שהמשפחה שלה מכרה את הבית ועברה לרינו. אבל אני לא בטוחה שאני מאמינה לחלק הזה. אני לא מכירה הורים שמקבלים החלטות נדל"ן על סמך חיי האהבה של הבת שלהם.

"לא הייתי אומר חצי." הוא משיב, ניצוץ שחצני בעיניו הירוקות.

"אבל אני לא יכול להבטיח שלא אביא מישהי הביתה."

גם זה כואב.

לעזאזל.

זה לא אמור להכאיב.

"שערורייתי," אני אומרת בציניות.

"וגם לא יכול להבטיח שנישאר בחדר שלי..."

"החדר שלי, אתה מתכוון. החדר הכחול הוא החדר שלי." אני

מרימה גבה כשאני מעכלת את דבריו. "אז מה, אתה אומר שאני יכולה

לצפות לרדת למזח בלילה ולגלות איזו מקומית אקראית מוצצת לך?"

"אולי. אני תמיד נהנה ממציצה טובה על המזח."

אני לא מצליחה לעצור את התמונה הבלתי רצונית שעולה בראשי:

וויאט פותח את מכנסיו ושולף את הזין שלו, מכניס אותו לתוך

שפתיים פשוטות ואל החום שממתין ביניהן.

השפתיים הפשוטות והפה החם שלי.

"אם תהיי טובה, אולי אפילו ארשה לך להסתכל," הוא אומר

בקלילות.

הפה שלי מתייבש לחלוטין. אני מנסה לבלוע, אבל זה מרגיש

כאילו הוא התמלא בצמר גפן.

האיש הזה הוא סתירה מהלכת. ומעצבנת. הוא יכול לעבור מלהיות מאופק ומסתורי לפלרטטן חסר תקנה כהרף עין. ואף פעם, אבל אף פעם, אי אפשר לדעת איזו גרסה שלו תקבלי. ראיתי אותו מפעיל את הקסם שלו על החברות של ג'יג'י, על אלכס, על נשים אקראיות ברחוב. הוא מושך ומפתה אותן עם העיניים שלו והמבט שהוא שולח דרך העפעפיים הכבדים, עד שהבגדים שלהן כאילו נושרים מעצמם, ואז – בום. הוא מתנתק. מבטו נאטם, והוא מבזיק את החיוך החידתי שלו, זה שמזהיר אל תחפרי עמוק מדי, לא תאהבי את מה שתמצאי. תמיד נמשכתי לחיוך הזה שלו ולכל הסודות שהוא טומן בחובו. הוא קורא למשהו בתוכי.

אני סוף-סוף מצליחה לדבר. "אם אתה מנסה להבריא אותי, זה לא יעבוד. אני לא עוזבת לשומקום. זה הקיץ שלי, לא שלך." "את לא יכולה פשוט לנכס לעצמך את 'הקיץ'." הוא שייך לכולנו. אבל אם את נחושה להישאר, אז אני מניח שפשוט נצטרך להשתדל להניח זה לזה."

"מושלם. אז אתה יכול לשבת על המזח ולכתוב את השירים הדיכאוניים שלך –"

"ואת יכולה לשבת וללקק את הפצעים שלך," הוא משלים. "אני לא יושבת ומלקקת את הפצעים שלי. אני אוספת את עצמי מחדש," אני אומרת ומחקה את הביטוי שלו מאתמול בלילה. "בכל מקרה, מעולה. זה סגור. עכשיו, איפה המפתחות לסירה? הם לא במקום הרגיל שלהם."

"אה, הם אצלי. למה?"

"כי אני יוצאת עם הסירה."

"בחיים לא."

"אני יודעת להשיט סירה." לכולנו יש רישיון שיט מאז שהיינו בני שנים-עשרה. זה הדבר הראשון שההורים שלנו אילצו אותנו לעשות ברגע שהתחלנו להגיע לאגם טאהו.

"תראי," הוא אומר בתקיפות, "אני לא לוקח את תפקיד הבייביסיטר ברצינות, לא משנה כמה לוגן מאיים עליי. אבל ההורים שלך באמת יהרגו אותי אם אתן לך להשיט את הסירה לבד. מה אם היא תתהפך?"

"למה שהיא תתהפך?" אני נדהמת.
"אני לא יודע. מה אם גל ענק יפגע בה?"
"גל ענק באגם טאהו?"
"או שייגמר לך הדלק..."
"אז אתקשר אליך. יש קליטה באגם הזה. זה לא כאילו אני נעלמת מהרדאר."
וויאט חורק שיניים, מניף עצמו מכיסא הנוח ואוחז בצוואר הגיטרה. "בסדר, לעזאזל. מה שתרצי. אם את מתעקשת לצאת עם הסירה, אני בא איתך."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן